

FORZA MUSIC • 2015

Copyright © Alica Bartková, 2015
Photo © [Larisa Lofitskaya](#) / Shutterstock.com
Slovak edition © FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2015
All rights reserved

This publication was published with financial
support of The Ministry of Culture of Slovak Republic

ISBN 978-80-89359-78-3

ALICA BARTKOVÁ

RANNÝ LOV

KAPITOLA I

Petrova žena rozrazila dvere a šmarila na kuchynskú linku svoj úlovok. Rozhodla sa totiž, že budú jesť to, čo sama uloví. Vo vetrovke, v zablatených čižmách, ešte s brokovnicou v ruke, sa pýta: „Tak čo povieš?“

„Čo to, preboha, je?!“ Peter netuší, čo je to za vtáka, od hodín prírodopisu ubehlo dosť času. Pohľad na bezvládne telo s vykrúteným krkom, hnedé perie, na ktorom je trochu krvi, mu nerobí dobre na žalúdok.

„Predsa bažant!“

„Aha.“

„Idem ho ošklbať, spravím z neho polievku!“

Bažantia sliepka nehybne leží, krv na perí značí presný zásah, ale Peter by aj tak nebol prekvapený, keby sa teraz pohla, vyskočila a dobla ho do tváre. Je čudné, keď sa vás smrť zvierat bezprostredne týka a vidíte ešte hlavu zvieráťa, z ktorého kus bude čoskoro naaranžovaný na vašom tanieri. On by to ozna-

čil ako jedlo s výčitkami. Áno, tanier plný výčítiek.

„Ja to jesť nebudem!“ protestuje.

„Akože nebudeš?“

„Proste nebudem,“ nástojí na svojom a obráti sa späť k novinám na stole.

„Peter, čo si zase taký čudný?! Myslíš si, že kurča z potravín je lepšie ako bažant z lesa?“

Na stránke novín sa vyníma veľkým žltým písmom titulok *Podvod s charitou na pomoc deťom v Afrike*, za ktorým sú obrázky vychudnutých detí s nafúknutými bruchami, a on si uvedomí, že tie deti by boli vďačné aj za toho bažanta. Ale on predsa nežije v krajine tretieho sveta, tak prečo by mal, dofrasa, opäť jesť to, čo nechce?!

„Irena, nechaj to tak.“

Manželka Irena bola vždy ženou činu. Vždy reaguje rýchlejšie a ráznejšie ako on, väčšina vecí v ich živote je preto podľa nej. Nedá sa povedať, že by mu to veľmi prekážalo, napokon je to jeho chyba, že je to tak. Ale občas mu to naozaj ide na nervy. Má pocit, akoby ho natlačila do akéhosi výtahu, kde stláčala gombíky a určovala, kde pôjdu, iba ona. A to sa mu nie vždy pozdáva. Je predsa muž, a má potrebu občas si dupnúť! Pri jeho žene to však nejde. Dokonca aj túto chatu kúpili iba preto, lebo to chcela ona. On sa v prechádzkach v lese veľmi nevyžíva, niekoľkokrát už mal kliešťa a zo zbierania malín má vždy doškriabané ruky.

„Ani tú kapustnicu si nejedol pre huby! Len preto, že som

ich zbierala ja! To mi naozaj až tak neveríš? Myslíš si, že som idiot?!”

„Skrátka mám pocit, že veci z obchodu sú bezpečnejšie.“

„Bože! Peter, ty si taký somár!“ S výkrikom spravodlivého hnevu žena schmatne bažanta a ide ho von oškľbať.

Pochváliť sa so svojim úlovkom jej u neho nevyšlo, čo ho teší. Aspoň niečo je podľa neho. Nielenže musí trčať v tomto zapadákovom pod lesom, kde sa človek zvyknutý na mesto môže unudiť na smrť, ale musí znášať aj všetky rozdiely medzi ním a jeho ženou, ktorým táto samota len pridáva na intenzite. Takmer vždy sa tu pohádajú, no napriek tomu sem chodia už zo desať rokov každý mesiac. Teraz je jeseň, dá sa to ešte vydržať – žena ide kamsi von naháňať divú zver s brokovnicou, alebo zbierať lesné plody, zatiaľ čo on si prezerá všetky možné noviny, ktoré nakúpil v supermarkete deň predtým, a pozerá na televízor – jediný spojovateľ s civilizáciou. Signál v mobile tu totiž vypadáva, a už asi tisíckrát myslel na to, že keby sa im niečo stalo, ani si nemôžu zavolať sanitku. No a keď je zima, nielenže musí jednoducho odpratávať sneh, aby sa z tejto diery vôbec vyhrabali, ale jeho žena väčšinou trčí v chate, a tak je priestor pre hádky oveľa väčší. V podstate, okrem odpratávania snehu, ustavičného čistenia všetkého možného a pozerania televízie, tu nerobí nič iné. Nikdy to tu nemal rád, ale zvykol si kvôli nej. Postupne začal chatu nenávidieť. A priamoúmerne s chatou rástla aj jeho nenávisť k Irene.

Zhlboka sa nadýchne, do nosa mu vrazí špecifický puch

dreveného obloženia, ktoré tiež nikdy neobluboval. Tie drevené latky všade po stenách mu pripadajú nehygienické a hnusia sa mu. Vždy, keď príde domov, je tým puchom celý nasiaknutý až do kostí, a drhne sa v sprche aj polhodinu. Vtedy mu Irena vždy vykričí, že sa správa ako primadona a že nemá míňať toľko vody. A on jej má sto chutí vykričať, že radšej nemali míňať toľko peňazí na tú sprostú chatu, ale namiesto toho si vždy zahryzne do jazyka, lebo v domácom prostredí sa mu už hádať nechce.

Prevráti stránku novín, kde sa na jednej strane objavia opité „celebrity“ a na druhej Barack Obama, potriasajúci si ruku s Putinom. A po stranách krátke správy typu: *Tragédia na Hohrehroní: mladík zabil starenku sekerou... Rozzúrený muž hodil čivavu o stenu pred zrakom jej majiteľky... Ďalšia banková lúpež: lupiči si odniesli z banky tristotisíc eur...* Občas si pomyslí, ako je dobre, že nemajú deti. Irena ich najprv nechcela, a potom lekári zistili, že ich ani mať nemôže. Nevie si predstaviť, že by ich priviedol do tohto sveta, kde by okrem nástrah číhajúcich všade navôkol, museli znášať aj priečnu povahu vlastnej matky. Na druhej strane, možno by boli po nej, takže by tu bola nielen jedna Irena, ale aj ďalšie tvory s jej povahou, a to by už naozaj nestrpel. Ako dobre, že ich nemajú. Ešte by bol na to čas, veď Irena má tridsaťosem a on nedávno oslávil štyridsiatku, ale to by sa musel stať zázrak, pretože jej už pred rokmi diagnostikovali niečo s maternicou. Vlastne ani nevie čo, ale je isté, že deti mať nemôže, a on je tomu teraz rád.

O chvíľu sa opäť rozletia dvere, žena hodí ošklbaného vtáka do dresu a naleje vodu do varnej kanvice. Jeho perie, hlava a nohy skončili v odpade. Irena vytiahne kuchtu, naleje do nej vodu a dá sa do pitvania svojej obete. To on naozaj nemieni vidieť, ani nechce počuť všetky tie odporné zvuky vrátane pukotu kostí. Zhrabne zo stola všetky noviny, prevažne bulvárne a plné výmyslov, ktoré ho aj tak nezaujímajú, dá si ich pod pazuchu jednej ruky, do druhej zoberie pohár s pivom a premiestni sa po drevených výzgjajúcich schodoch do malej spálne v podkroví. Lahne si na posteľ, zaďáva sa malým stropným okienkom na zachmúrenú oblohu a rozmýšľa, prečo takto dopadol. Vtom na sklo dopadne prvá kvapka. Začína pršať, čo ho vždy pod týmto okienkom trochu desilo. Pud sebazáchovy mu vždy hovoril, že nie je dobrý nápad mať ho rovno nad hlavami, ale Irena povedala, že posteľ bude tam, tak je to tak doteraz. Blýskanie bleskov je o to hrozivejšie, hrmenie o to intenzívnejšie, a pocit, že ho blesk trafi rovno do hlavy, nie je až taký iracionálny. Kvapky pribúdajú, stekajú po šikmom skle, padajú čoraz rýchlejšie, sú väčšie a väčšie, bubnujú čoraz silnejšie, až napokon dopadne na sklo prvá krúpa, ktorá sa od neho odrazí. Petrovi príde na um, že sa z bezpečnostných dôvodov radšej presunie trochu ďalej, keď vtom dopadne na okno krúpa veľká ako golfová loptička, možno jediná širokoďaleko, prerazí sklo a spolu s črepinami ho trafi rovno do čela.

„Áááú!“

Výkrik z podkrovia privolá Irenu, ktorá s rukami od krvi

vybehne hore a vidí svojho manžela s rozrazeným čelom.

„Preboha! Čo sa stalo?!“

„Vždy som hovoril, že to okno nemá byť nad posteľou!“

Po dlhom čase jej nezostáva nič iné, ako s ním súhlasiť.

Na pohotovosti to vyzerá tak, ako si predstavoval. Veď už tam bol – raz, keď si zlomil ruku, a druhý raz, keď Irena dostala anafylaktický šok z nejakej tyčinky, v ktorej boli arašidy, aj keď to na obale nebolo napísané. To už však bolo dávno a jemu zostali len hmlisté spomienky. Aj teraz je čakáreň plná ľudí, všetci svorne čakajú na vyšetrenie, aj keď nervozita stúpa. Petrovi už prestala tiecť krv, ale je jasné, že ranu treba zašiť. Môže byť rád, že sa mu črepina skla nezabodla do oka, alebo že mu krúpa neprerazila lebku. Aj to sa mohlo pokojne stať. Sklo asi zoslabilo jej náraz. Keď sa poobzerá okolo, sú tu na tom ľudia oveľa horšie. Jeden má zakrvavenú nohu, pridrža si na nej obvazy, druhému visí nevládna, neprirodzene vykrútená ruka a dvaja ležia na nosidlách – jeden z nich zabalený do akýchsi alobalov, druhý s holou hrudou napojený na hadičky, možno obeť dopravnej nehody. Ležia a ani sa nepohnú. Mimovoľne si spomenie na nevládne telo bažanta. Keď si uvedomí, ako Irena šoférovala cestou na pohotovosť, dôjde mu, že mohli byť obeť dopravnej nehody aj oni. Najprv utekali pod krúpovou sprchou k autu zaparkovanému pod stromami asi päťdesiat metrov od chaty, a potom sa jej jazda dala prirovnať k býciemu rodeu, kde sa vyplašený býk nekontrolovateľne

zmieta a jazdec sa len chabo prispôsobuje.

„Kúpim kávu,“ povie Irena a ide už druhýkrát k automatu po kávu. Tá hnusná brečka sa dá piť len ťažko, no ľudia, túžiaci doplniť si dávku kofeínu, či donútení nudou prísť k automatu ako jedinému vzruchu široko-ďaleko, okupujú stroj, akoby vydával životne dôležitú vec.

O chvíľu mu Irena podáva plastový téglík plný akejsi falošnej kávy a on si zrazu spomenie, na čo myslel tesne po tom, keď mu tá krúpa prerazila čelo. Bol to len kratučký okamih, možno stotina sekundy, no jasnosť tej myšlienky bola taká silná, že mala priam pachuť, ktorú v ústach cíti doteraz. V jeho predstave sa zmiešali drevené dosky chaty s lesnými plodmi, ostňami, ktoré ich ukrývajú, s doškriabanými rukami, snehom, lopatou, novinami, opitými celebritami, ministrom financií, Barackom Obamom, mŕtvymi zvieratami, s ich krvou, so svojou krvou, s chuťou svojej vlastnej krvi, to všetko dávalo jasný zmysel: musí sa s Irenou rozvieť!

„Chcem sa rozvieť!“ takmer vykrikuje, keď mu žena pchá kávu pred nos. Je čierna, s cukrom – aj to určila ona bez toho, aby sa ho spýtala. Sám by si aj tak dal asi čiernu s cukrom, ale nikdy sa ho neopýtala, akú kávu má rád. A to ho štvie. Ako aj predstava, že by to tak malo byť až do smrti.

„Čo?“ Nevyzerá, že by jeho slová brala vážne.

„Chcem sa dať rozvieť!“

„Peter, šibe ti?! To ti tá krúpa udrela do hlavy tak silne?“

„Tá s tým nič nemá! Chcem sa s tebou rozvieť!“ Vykrikuje,

muž s obviazaným prstom sa vedľa neho pomrví, pozerá naňho ako na vraha, vlastne všetci v tej čakárni sa naňho podobne pozerajú. Vie, že je to nevhodné miesto, aby oznámil žene takúto vec, ale na druhej strane, vhodné to nie je asi nikde. Irena naňho nechápavo civie, horúcu kávu stále drží v ruke a určite by ho ňou najradšej obliala. Vtom sa otvoria dvere a sestra zavolá jeho meno.

„Počkám ťa v aute,“ povie sucho Irena a odchádza.

KAPITOLA II

Cestou naspäť stále prší, nik nič nepovie dobrú polhodinu. Z rádia sa ozýva len nekonečné kvílenie Jamesa Blunta, až to napokon nevydrží.

„Prečo sa tváriš, že si nič nepočula?“

Jej ruky na volante sa stávajú nebezpečnými.

„Myslel si to vážne?“

„Myslel. Už ma to nebaví.“

Za jej nechtami je ešte krv z bažanta. Nestihla si ich umyť a záchody bez mydla na pohotovosti jej veľmi nepomohli.

„Čo ťa nebaví?!“ skríkne, začína jej to dochádzať.

„Že musí byť všetko podľa teba.“

Stierače sotva stíhajú stierať dažďovú sprchu, no pred nimi aj tak dobre vidieť nebezpečne sa lesknúcu cestu.

„Ako to... musí? Všetko podľa mňa rozhodne nie je!“

„Irena, o tomto sa s tebou jednoducho hádať nebudem!“ zvýši hlas aj on.

Naozaj všetko prebiehalo už od začiatku podľa jej scenára. Zoznámili sa tak, že ho oslovila ona. V bare, keď mu kúpila drink. Spočiatku mu to bolo čudné, veď predsa on by mal dvoriť žene, alebo ako sa to hovorí. Ale nie. Ona si ho vyhladla a aj ho napokon dostala. Ona ho prvý raz pobožkala. Ona mu navrhla, aby sa zobrali. Čo je to, dofrasa, vlastne za ženu?! Ale aby nehádzal všetko len na ňu, možno to je aj jeho chyba, že jej v tom nebránil, dokonca neskôr zistil, že ho to vlastne na nej priťahuje. Tá jej akčnosť a razantnosť. Áno, je to jeho chyba. Mal jej naznačiť, povedať, čo si o tom myslí – že sa pri nej cíti menejcenný, neschopný... skrátka ako truľo. No pochybuje, že by sa zmenila.

Vtom Irena prudko zabrzdí, až mu hlava narazí o sedadlo, a pokojne povie: „Vystúp.“

„Čo?!“

„Dobre si počul. Vystúp.“

„To nemyslíš vážne! Šibe ti?!“

„Vypadni!“ zreve a zatrúbi.

Nezostáva mu nič iné, iba uprostred vozovky vystúpiť do dažďa. Zabuchne dvere s nádejou, že o chvíľu zastane, alebo že sa poňho vráti, no nestane sa tak. Zašitá hlava ho začne štipať, dali mu tam síce náplasť, ale nie vodotesnú. Oстане bezradne stáť pod dažďovou sprchou, so štipajúcou ranou na čele, bez kľúčov a bez peňazí. Takmer začína ľutovať slová, ktoré Irene povedal, keď vtom sa spoza zákruty vyrúti akési auto a on bleskovo vystrie ruku a vystrčí palec smerom hore. Ešte

nikdy nestopoval. A jeho prvý pokus je úspešný. Auto zastane. Možno by to urobil každý, keby videl človeka bez dáždika v silnom daždi, vyhodeneho len tak pri ceste. Pribehne k autu a otvorí dvere.

„Dobrý deň.“

„Dobrý deň,“ odzdravia dvaja muži. Jeden s veľkými okuliarmi a trochu čudným výrazom za volantom a druhý vzadu za ním. Zdalo sa mu čudné, že nesedia vedľa seba, no možno je ten druhý paranoidný a radšej sedí podľa štatistík na najbezpečnejšom mieste v aute.

„Ďakujem, že ste zastali.“

„Veď sa leje,“ povie muž vzadu.

„Viete, pohádal som sa so ženou, a tá ma vyhodila rovno na ceste.“ Dostal náhlu potrebu vysvetliť, prečo stopoval v daždi na ceste za zákrutou.

„Úha... A čo také ste jej urobili?“

„Povedal som jej, že sa chcem rozviesť.“

„Aha. To dáva zmysel.“

„Myslíte?“

„Ja som nikdy nebol ženatý, ale vždy, keď som dal frajerke košom, takmer ma zabila.“

„Hm...“ Pozrie sa na šoféra, ktorý len mlkvo sleduje cestu. Pôsobí ako v kríci, no možno tak vyzerá stále. Niektorí ľudia sú skrátka čudní. No nech je aký chce, môže byť rád, že mu zastal. „A vy?“ spýta sa ho.

Šofér sťažka prehltnie: „Čo ja?“

„Ste ženatý?“

„Som,“ povie stroho, čo je nakoniec jasné, lebo na prste sa mu leskne obrúčka.

„Počujte, kam máte vlastne namierené?“

„To ešte uvidíme,“ odpovie muž zozadu.

„Aha, takže výlet do neznáma?“

„Aj tak sa to dá nazvať.“

Tí dvaja mu pripadajú čoraz čudnejší. „Zhruba za dvadsať minút po tejto ceste by ste ma mohli vyhodiť. Vrátim sa na chatu. Odtiaľ ma totiž žena odviezla na najbližšiu pohotovosť.“

„To by sme mohli. Čo sa vám vlastne stalo s čelom?“

„Spadla mi naň krúpa.“

„Ha! To vážne? Bola až taká veľká?“

„Obrovská.“

Muž za volantom sa nespokojne zahniezdi, akoby v ňom každé vyslovené slovo vyvolávalo odpor. Nerozumie tomu, a tak je radšej ticho.

„Viete, kedysi som aj ja chcel manželku, deti, rodinný život, slušne zarábať a platiť dane. Ale postupne som si uvedomil, že je to zbytočné, rovnako ako všetko ostatné. Aj tak všetci čochvíľa zomrieme,“ povie muž sediaci vzadu, pričom sa ten za volantom konečne vystrie a oprie. Peter si až teraz uvedomí, že celý čas bol až neprirodzene naklonený dopredu. Keď neplatí dane, nechce si ani pomyslieť, čo vlastne robí. Pýtať sa ho na to určite nebude.

„Je zbytočné robiť čokoľvek, čo vám diktuje spoločnosť. Na

to nie je čas. Sme tu len krátko, tak si treba užiť život podľa seba!“ Pokračuje muž bez toho, aby Peter čokoľvek povedal.

Nastalo však čudné ticho, pri ktorom sa očakáva, že nejako zareaguje, a tak zo seba vydá len slabý, súhlasný zvuk: „Ehm.“ Napokon to, čo jeho spolujazdec povedal, nie je až tak od veci. Úkosom sa naňho pozrie, teraz má výhľad aj na jeho trup a ruky, kde sa čosi zablyсне. Doriti! Nie je si istý, čo videl, tak sa pozrie ešte raz. Doriti! Doriti! V pravej ruke drží zbraň zo striebrišného kovu, zrejme ňou donútil šoférovať ich spolujazdca. Preto je taký nervózný! Preto vyzerá ako sekundu pred výbuchom! Muselo mu zastať práve toto auto?! Všetkému je na vine Irena! Netuší, ako sa z tohto vymotá. Nesmie dať najavo, že prišiel na to, o čo tu ide. Možno ho naozaj vysadia tam, kde chce. Ale no tak... Taký naivný zase nie je. Dokelu!

„Myslím, že na to prichádzam aj ja. Práve preto sa chcem dať rozvieť,“ pokúsi sa o súhlasnú konverzáciu.

Nič.

Na sklo dopadajú veľké kvapky, stierače sa idú pretrhnúť, okrem ich bubnovania a zvukov motora nepočuť nič iné, rútia sa z tejto bezútešnej situácie do katastrofy.

„Tu zastaň!“ Povie rázne muž vzadu, už sa ani nesnaží skryť zbraň.

Šofér zastane na menšom odpočívadle za kríkmi pri krajnici. Otázka ‚Prečo práve tu?‘ by nebola nič platná – to, čo sa bude diať, určuje ten, kto drží zbraň. Vtom sa ozve ohlušujúca rana, netušil, že strelba z oveľa menšej zbrane, ako má Irena,

môže byť taká hlučná. Na chvíľu má pocit, že ohluchol, ale vlastný výkrik: „Ááá!“ ho vyvedie z omylu. Dažďová voda na tvári mu už uschla, teraz ju však má postriekanú teplou krvou. Všetko je od krvi. Čelné sklo, bočné sklo, volant, šofér, jeho okuliare, jeho košeľa, aj nohavice. Bojí sa dozadu čo i len pozrieť.

„Ako ďaleko máš tú chatu?“

„Asi polhodinu pešo,“ vychrlí bez rozmýšľania. Schopnosť rozhodovať sa sám, je v takejto situácii uňho mizivá.

„Okej, tak vystúp.“

KAPITOLA III

Po dvadsiatich minútach chôdze v daždi, so zbraňou namierenou na jeho chrbát, Peter opäť nadáva na Irenu, pretože za toto všetko je vinná ona. Keby mali chatu niekde, kde je len kúsok civilizácie, bola by tu šanca, že ich uvidí niekto, kto zavolá políciu. Keby nemali chatu v takejto diere, nestalo by sa to. Keby nemali posteľ rovno pod tým debilným oknom, nestalo by sa to. Keby ho Irena nevyhodila rovno na cestu, nestalo by sa to. Keby... Doritidoritikurvadoritihovno! Na chvíľu pocíti priam radosť z toho, že sa na celom incidente zúčastní aj ona. Aspoň raz niečo nebude podľa nej!

Je celý premočený, ale aspoň z neho dážď zmyl všetku tú krv. Štípanie na hlave už ani necíti, asi je v šoku. Z terénu, kde sa ešte dá vyjsť autom, prešli na mierny svah, idú po vychodenom zablatenom chodníku, Peter sa niekoľkokrát pošmykne a spadne, o chvíľu sa na obzore objavia stromy, pod ktorými Irena zaparkovala auto.

„Je to ešte ďaleko?!“ reve muž zozadu.

„Nie, tam za tými stromami,“ ukáže tým smerom.

„Pohni sa!“

Má chuť zakričať: „A čo asi tak robím? Ty čurák idiotský! Ty arogantné prasa!“ Namiesto toho je radšej ticho.

Krok za krokom sú bližšie k chate, na miestach chrbta, kde mu muž niekoľkokrát priložil zbraň, ešte stále cíti tlak hlavne. Zmietajú ním protichodné pocity: Tak jej treba! a Preboha, čo len s nami bude?! O chvíľu sa začne stmievať, keď je noc, občas tu počuť sovy či výry, čo znie trochu strašidelne. Teraz by to však bola tá najmenej strašidelná vec, bol by za ňu vďačný, možno by mu dokonca znela ako *Óda na radosť*.

Okná z kuchyne (predpokladá, že Irena je tam) sú orientované na opačnú stranu, takže ich nevidí, keď budú prichádzať. O chvíľu zastanú pri dverách, ktoré cez deň nezamkávajú. Otvorí ich a opäť zacíti na chrbte zbraň. Vojdú do chodby, v kuchyni sa svieta, Irena sedí chrbtom k nim a niečo číta.

„Irena?“ snaží sa nadviazať komunikáciu, ale ona len ďalej urazene číta bez toho, aby naňho pozrela.

„Irena!“ zavolá, načo sa ona naštvane obzrie, určite s cieľom pustiť sa do hádky. Hnev na tvári však vystrieda prekvapenie, že nie je sám.

„Kto to je?!“

„Ja som Robo! A toto je zbraň!“ Neznámy spoza Petrovho chrbta zamáva zbraňou, ktorou pred chvíľou zabil človeka. Až teraz mu príde na um, že možno nie jedného.

Irena zbledne, jej ryšavé vlasy sa pri bledej pokožke teraz zdajú ešte červensšie.

„Čo to...?!“ inštinktívne zameria zrak na sekáč na mäso zavesený nad linkou. Pozná ju, vie, že by ho použila, keby mohla. No nemôže, to je jasné. Všimne si to aj ich nečakaný návštevník.

„Na to ani nepomysli!“

„Na čo ako?!“ Ešte aj v takejto chvíli sa dokáže pretvarovať.

„Nehraj sprostú! Taká asi nie si!“ Povie síce nahlas, ale pokojne ich votrelec. Irene konečne nezostáva nič iné, ako prispôbiť sa. Z rádia (jeho zvuky doteraz ignoroval) sa ozýva Eminem:

*His palms are sweaty, knees weak, arms are heavy
There's vomit on his sweater already, mom's spaghetti
He's nervous, but on the surface he looks calm and ready
To drop bombs, but he keeps on forgettin...*

Napriek všetkému sa mu táto situácia vidí komická. Keby si nebol istý, že je pri vedomí, myslel by si, že sa mu to sníva, alebo že sa pozerá na 3D film, a on, hlavná postava a divák zároveň, môže ovplyvňovať dej. No do akej miery, nie si je istý. Z hrnca sa šíri lákavá vôňa bažantej polievky a z Ireniných úst zrazu vyletí:

„Nedáte si polievku?“

„Ale iste!“ Povie okamžite votrelec a suverénne si sadne za

stôl, pričom zbraň položí tak, aby ju mal stále poruke. Očami mu naznačí, že si má sadnúť tiež, podobne ako to majiteľ naznačuje svojmu psovi. Sadne si za stôl, sleduje Irenu, ako berie tri tanierne, tri lyžice, ukladá ich na stôl, jeden hneď vedľa zbrane, do prostriedku položí misu s naberačkou a naberie všetkým trom. Celý čas periférne pozoruje aj votrelca a nezdá sa mu, že by ho tá situácia nejako zvlášť vytočila, alebo že by sa mu zdala nezvyčajná. No nevie si predstaviť, že by to zažíval bežne. Ani Irena sa nezdá vykoľajená. Vie však, že to iba hrá, pretože v niektorých prípadoch sa vie naozaj dokonale pretvarovať. Ako by sa však správala, keby vedela, že pred chvíľou zabil chlapa? Ktovie. Možno rovnako.

„Dobrá chuť!“ povie Irena a začne jesť prvá.

„Dobrá chuť.“

„Dobrá,“ povie napokon Peter. Chytí lyžicu a naberie si tekutinu spolu s kúskom mäsa, ktoré už Irena stihla nakrájať, no keď si predstaví, že na lyžici je kus tvora, ktorý ešte dnes pobehoval po lese, a potom ležal zakrvavený na ich linke, náhle sa mu zdvihne žalúdok. Pravda je taká, že sa mu vlastne zdvihol žalúdok z vraždy toho chlapa, z jeho okuliarov, čelného skla... vlastne zo všetkého, čo bolo od krvi, ktorej pach cíti doteraz. Kúsok bažanta na jeho lyžici iba spustil spínač dávenia. Nemôže si pomôcť, ale celý mizerný obsah svojho žalúdka vypustí pod stôl.

„Preboha, Peter!“ okríkne ho Irena, akoby sa nedialo niečo oveľa horšie ako jeho zvracanie.

„Preboha! To je nechutné!“ skríkne ten zabijak s búchačkou. Vedľa taniera nabitá zbraň, a on si dovoľí buzerovať ho vo vlastnom dome!

„A čo si čakal?!“ Vycedí Peter cez prskajúce sliny a zvyšky žalúdočných štiav. „Že sa zahráme na slušných ľudí?!“ Dobre si uvedomuje, že za takéto výroky by ho bol zrejme schopný na mieste zastreliť rovnako ako toho chlapa v aute. No asi ho zastrelí aj tak... tak čo na tom!

„A vari nie sme?!“

„Ty si pred chvíľou zastrelil nejakého chlapa zrejme iba preto, lebo ti prišiel do cesty. Ja som dnes žene povedal, že sa chcem rozviesť. A Irena...?“

„Čo Irena?“ ozve sa.

Zvláštne, že nezareagovala na to, že práve povedal, že sedí za stolom s vrahom, teda aspoň nie priamo, ale zareagovala na to, že naznačil, že ona tiež nie je svätá.

„Ty si...“

„Čo som?!“

„Ty si panovačná, tvrdohlavá ženská!“ Vyplúje posledné zvyšky po dávení a utrie si ústa do rukáva.

„Čo?!“

Vidieť, že ten sviniar sa na nich celkom dobre baví. Napodiv, začne jesť polievku, akoby sa nič nestalo a prehĺtanie strieda so škodoradosným úsmevom.

„Radšej si odprac tie zvratky, ty debil!“ Zamrmle Irena a schmatne z linky akúsi utierku. „Tam je vedro!“

„Takže Irena? Ja som Karol,“ povie odrazu votrelec, ktorý má aj meno a načiahne k Irene ruku. Tá mu ju stisne, dokonca by prisahal, že v jej tvári uvidel náznak úsmevu. To hádam nie je možné! Nenávidí ju ako piskot vtákov o tretej ráno. V myslí ju ovalí kvetináčom pri okne, utajene ju vraždí. Utrie zvratky zo zeme, naleje tam saponát, vymení vodu vo vedre, a zase utiera. Na polici zbadá whisky od minulých Vianoc. To je asi jediné, čo mu teraz pomôže.

„Nebude vám prekážať, ak si nalejem?“ ukáže na fľašu s hnedou tekutinou.

„Pokojne si daj.“ Veľkorysosť votrelca v jeho očiach momentálne nepozná hraníc. Vypije na ex asi deci, spláchnie s tým odpornú pachuť po dávení, a razom sa mu zdá svet krajší. Pozerá sa na tých dvoch, ako jedia polievku, lyžica plná, lyžica prázdna, oblizujú sa pritom – vyplazujú jazyky rovno, sprava doľava, zľava doprava... Mľaskajú, hltajú, div sa nezadrhnú. Aj ona je vrah! Zabila predsa toho vtáka, ktorého teraz jedia. Keby nemal v sebe whisky, vracal by zase. Naleje si ďalšiu dvojitú a naraz ju vypije. Postupne sa mu celý tento deň, vražda, krv, krúpa, jeho krv, dážd', myšlienky na rozvod, zase vražda, zase krv... Celý tento kolotoč sa mu pomaly mení na príjemný, hrejivý pocit v bruchu a nikdy by nepovedal, že je to možné, ale za jedným stolom s manželkou, ktorej dnes povedal, že sa chce rozvieť, a s akýmsi zločincom, ktorý ich ohrozuje zbraňou, sa cíti priam skvelo.

Dojedia polievku, potom si dajú ešte sekanú zo včerajška,

a jedia a jedia, až kým nemajú plné bruchá, až kým ich nevidí dvojmo. Celý čas pritom vedú jalový rozhovor, v ktorom bol vždy slabý. Nikdy neznášal slaboduché konverzácie, ktoré k ničomu nevedú, ktoré sú len na to, aby nebolo ticho. Pritom ticho niekedy povie oveľa viac ako všetky zbytočné reči dokopy. Okrem vkladania jedla do úst ich otvárali na to, aby hovorili o tom, kde vyrastali, o rodine, vzdelaní, politike, dokonca o POČASÍ! Zachytil informáciu, že je z rodiny policajta a učiteľky, že je rozvedený a bezdetný a že je tiež bývalý policajt. Policajt! Určite poriadne skorumpovaný a namočený ktovie v čom všetkom, a teraz je na úteku. A v ich chate, v najväčšej diere, kde ho nik nenájde. Slová, príbory, poháre, jeho pohár, svetlo kuchynskej lampy rovno nad stolom, takmer prázdna fľaša, zbraň... Ani nevie, kedy sa to stalo, ale zaspal priamo tam, s hlavou na stole.

KAPITOLA IV

Zobudí sa na zvuk varnej kanvice. Irena zaleje kávu. Niekoľko sekúnd mu trvá, kým si uvedomí situáciu. Hodiny na stene ukazujú 6: 15. Irena vstáva vždy skoro. Otočí hlavu, zmeraveným krkom hýbe len ťažko, a uvidí ich votrelca (ak si dobre pamätá, volá sa Karol) pri plnom vedomí, ako sa naňho pobavene pozerá z výšky, rovno nad stolom. Sedí na tom istom mieste, ako keď zaspal.

„Dobré ráno!“ pozdraví sa trochu posmešne, pričom vycerí dva rady bielych zubov. Až teraz si všimne, že očné zuby má až neprirodzene ostré.

„Hm...“ zamrmle. Hádam si nemyslí, že s ním bude hrať jeho čudnú hru. Na druhej strane, je to asi lepšie ako byť mŕtvy. V ústach má odpornú pachuť, pozbiera sa zo stoličky, vystrie kolená, ktoré boli celú noc neprirodzene skrčené, takže si pripadá ako zhrdzavené vráta.

„Kam ideš?!“ pýta Karol, posunúc ruku na zbrani.

„Umyť si zuby.“

„Na to zabudni.“

„To nás tu chceš takto držať dokedy?“

„Dokedy uznám za vhodné,“ opäť nahodí čudný úsmev a vycerí svoje ostré zuby. Tmavé vlasy, ktoré sa mu medzičasom vysušili, má teraz strapaté, na tvári mu podrástlo strnisko, veľké hnedé oči mu nebezpečne žiaria, akoby už presne poznal scenár toho, čo sa v najbližšom čase stane. Spolu s ostrými očnými zubmi pripomína vlka.

Irena položí na stôl tri kávy, nezdá sa, že by bola čo i len trochu vyvedená z miery.

„Zajtra musíme ísť obaja do práce. Budú nás hľadať. Vedia, kde máme chatu.“

„To, ako sa zariadim, nie je tvoja starosť.“

„A ty mu na to nepovieš nič?“ spýta sa ženy vyčítavo, pretože ho celým tým svojím pokojom dosť vytáča.

„A čo mu mám povedať?“

Má pravdu. Čo mu má na to povedať? Vzpieranie a oponovanie by bolo zbytočné a zachovanie čo najnormálnejšej situácie je v tomto prípade najlepšie. No predovšetkým ho popudzuje, že Irena vyzerá, akoby mali iba rodinnú návštevu, a nie ozbrojeného zločincina, ktorý sa navyše na nich baví. Teda najmä na ňom.

„Kde si spala?“

„Tu.“

„A on?“

„Asi tiež. Keď som vstala, bol už hore a sedel za stolom presne tak ako včera.“

„Ako asi...? A kde?“ Pozrie na Karola, ktorý si pridá do kávy smotanu. Irena dala na stôl smotanu, aj keď to nikdy nerobí. On by si ju do kávy dával tiež, no jemu ju nikdy nedonesie, vlastne ju ani nekupujú, preto netuší, ako sa tu zobrala. Kedy ju vôbec kúpila?

„Ja nikdy nespím,“ povie Karol vystatovačne a oblizne lyžičku, ktorou miešal kávu.

To nech hovorí komu chce! Raz zaspať musí, a to musia využiť! Zoberú mu zbraň, zneškodnia ho (aj keď to, ako ho zneškodnia, si teraz nevie predstaviť) a pôjdu zavolať políciu. Pozrie naňho – ten chlap ho na jednej strane štvie, má z neho strach, ale na druhej strane je zvedavý na jeho príbeh. V hlave mu treští, vypil skoro celú fľašu sám, to si pamätá.

„Idem si dať aspirín,“ povie, vstane od stola, za ktorým už sedí aj jeho žena, otvorí kuchynské dvierka a prehľadá skrinku. Nájde ho tam, kde je vždy. Naberie si pohár vody a opäť si sadne za zvukov šumiacej tablety. Bublínky stúpajú rýchlo, tabletku sa zmenšuje, až kým sa celkom nestratí, a tak môže vypiť tekutinu.

„Počúvaj, Karol, prečo vlastne utekáš?“ odhodlá sa ho napokon spýtať.

Keby im vysvetlil svoj pohľad na vec, povedal svoju verziu pravdy, v ktorej možno sám vystupuje ako obeť, možno by ich nezastretil. Možno by sa takto stali nepriamymi svedkami

a tichými nositeľmi jeho nevinu. Potom by mu skutočnosť, že sa s niekým podelil o svoju spravodlivú pomstu, nedovolila, aby ich zabil. Aj keď po včerašom zážitku v aute, o tom pochybuje... no za pokus to stojí.

„Máš pocit, že utekám?“

„Myslím tým pred políciou. Skrývaš sa predsa pred políciou, či nie?“

Upríe pohľad kamsi pred seba, usrkne si z kávy, myslí na niečo, o čom vie iba on, potom naňho pozrie skepticky, ako keď sa rodič pozerá na dieťa neschopné pochopiť zložitý svet dospelých.

„Keby som ti porozprával, čo všetko som zažil, neveril by si mi. Možno by si sa ešte viac vyľakal.“

„Tak to skús.“

„Ale no tak! Viem, o čo sa snažíš.“

„Ako vieš, o čo sa snažím? Aj keby som sa o niečo snažil, čo je zlé na tom, že chcem poznať tvoj príbeh? Chcem vedieť, prečo si teraz tu a čo si vlastne zač.“

Pozrie naňho stále skepticky, no trochu mäkšie, akoby s ním súhlasil a rozmyšľal o tom, či mu stojí za to, aby mu povedal pravdu. Každému predsa padne dobre, keď sa niekomu vyrozpráva, a tým trochu odľahčí bremeno neželaných skutočností. Aj keď to hovorí ľuďom, ktorí ho neposlú dočerta, lebo ho musia počúvať.

„Keď sa v tomto guláši skorumpovanosti ocitne mladý policajt, môže sa len ticho prizerať, čo sa deje. Ja vlastne ani

neviem, ako sa to celé stalo... ako sa zo mňa stalo to, čím som teraz,“ povie, nachvíľu sa odmlčí a zadíva sa na stôl, kdesi medzi cukorničku, smotanu a špáradlá, ktoré sme nikdy nepoužili a sú tam len na ozdobu. Ani ja, ani Irena sa neodvážime nič povedať, len čakáme, či konečne niečo zo seba vypustí.

„Úplatní policajti na každom poste, úplatní inšpektori, úplatní všetci... Z drogových razií sú zadržané zhruba len dve tretiny toho, čo nájdu... Spolupráca s dílermi... Zmiznutí ľudia... Nepohodlný človek len tak zmizne, istý čas sa akože hľadá, po čase je vyhlásený za nezvestného, po ešte dlhšom čase za mŕtveho. Tak to skrátka chodí. Chytanie malých rýb, aby sa veľká nespravodlivosť zakryla kopou malých spravodlivostí. Sem-tam pomôžeš kolegovi povedzme nie z celkom morálnej situácie, potom sa to na teba nabalí ako strúhanka na rezeň, a ty sa už môžeš len smažiť v horúcom oleji s dvoma možnosťami: povedať pravdu rovnako špinavým nadriadeným, rovnako špinavým najvyšším kruhom a byť za zlého, alebo prispôbiť sa a tiež byť za zlého. Ja som si vybral druhú možnosť, a tak som sa len prizeral tomu nechutnému výplodu skorumpovanej spoločnosti: spoločnosti samej.“

Odmlčí sa, odchlipne si z kávy, ruku má však na zbrani. Akoby bol on alebo Irena schopný v stotine sekundy schmatnúť zbraň a otočiť ju proti nemu! Je to však inštinkt, ktorý dobre pozná.

„Ocitol som sa v pavučine a pokus o vymotanie sa stojí život, možno rovnako ako zostať v nej,“ pokračuje. „Keď

vidíš v správach, že prepadli pancierové vozidlo napakované prachmi, smerujúce do banky, a podarilo sa im otvoriť trezor, nečuduj sa. Že boli takpovediac profesionáli, nečuduj sa. Keď budeš počuť, že nepohodlný svedok mafie len tak zmizol, nečuduj sa. Ani že sa podarí zmiznúť bohatému „podnikateľovi“, ktorý ošklbal štát o milióny, kamsi do cudziny, kde ho nikdy nenájdu, a aj keby našli, tamojšia vláda nám ho nevydá. Ani že sa zločin na vyšších postoch prehliada tak ľahko, akoby bol bezfarebná fólia a kopa hajzlov s nakradnutými peniazmi, s intelektuálnym profilom primitívneho sedliaka sa na teba veselo škerí z televíznej obrazovky. Všetci sa navzájom kryjú, skupiny idú proti sebe, aby mali ešte väčšiu moc a peniaze. Výsledok je taký, že keď prejdeš popri určitých školách, dokonca aj základných, dostaneš vzorku heroínu zadarmo. Dileri ich tam rozdávať ako sušienky. A to takmer neohrozene, lebo určité percento z predaja skončí kde? Áno, správne – v policajnej kase. A rovnako v nej končí časť pašovaných vecí od výmyslu sveta alebo rovno zisk z jeho predaja.“

„Vážne?“ Spýta sa Irena, akoby ju to naozaj ohúrilo.

On vie rozoznať, kedy to hrá, a teraz to hrá. Je v tom naozaj dobrá, ale človek, ktorý ju pozná lepšie, to spozná celkom ľahko, pretože keď sa snaží viesť konverzáciu, ktorá nie je príliš podľa jej gusta, tvári sa až neprirodzene zaujato – vytriešťa oči, špúli pery... ako preafektovaná zlá herečka. Navyše ani nepovedal nič prekvapivé, takže to jej „vážne“ je mu až smiešne. Oceňuje však, že pristúpila na jeho hru dostať z Karola

veci, ktoré má na srdci.

„Áno, počuješ dobre,“ povie so spokojným výrazom Karol, s rukou stále na zbrani. Mal pravdu – snaží sa sám seba opísať ako obeť akejsi spleti, z ktorej nebolo možné vymotať sa, a očakáva od nich, že mu dajú za pravdu a budú mu pritakávať. Presne to aj robia, ale pritom si myslia svoje. Teda aspoň on. Aj keď Irena zrejme tiež. Každý predsa vie, že táto spoločnosť je celá skazená, v každej jej časti sa nájde niečo, čo nefunguje správnym spôsobom, ale za to, že zabije nevinného, bezbranného človeka, môže viniť jedine sám seba. No pritom, čo hovorí, sprisahanecky kýva hlavou ako malé dieťa, ktorému sú odhalené veľké tajomstvá, čo nesmie prezradiť.

„Všetko nelegálne, obalené v šate spravodlivosti vo vnútri hnilo a pučalo, až to napokon bolo na nevydržanie. Smrdelo to ako mesiac neumytý človek, nastriekaný drahým parfomom. Ja som smrdel. Smrdel som si sám sebe.“

Používa čoraz viac metafor. Zrejme sa do toho vykresľovania naozaj celý vložil. S Irenou obaja zamrmlú súcitné: „Hm...“

„Deň, keď som prvý raz vpálil guľku do tela neozbrojeného človeka, sa mi vpálil do pamäte ako jemu tá guľka do tela. Bol to nepohodlný svedok, ktorý už nemal čo stratiť, lebo iné policajné zložky odhalili jeho ďalšie ilegálne aktivity. Obchod s bielym mäsom – to už je silná káva. Kryli sme ho dovedty, kým to neprasklo, pretože pre nás predával nakradnuté drogy. Niekedy aj zbrane, chľast a cigarety – podľa toho, čo sme zbalili. Keď ho zadržali, očakával od nás pomoc, vyhŕžal sa,

že o nás všetko vyklopí (dôkazov mal teda dosť). To sme si nemohli dovoliť. Išli by sme všetci sedieť. A policajt vo väzení...?! Dali sme mu šancu utiecť pri prevoze, a pritom som ho zastrelil. Rad bol vtedy na mne. Každý z našej jednotky už niekoho zastrelil.“

Očakával od nich uznanie: „Áno, chudáčik, musel to urobiť, bol predsa posledný, kto nikoho ešte nezabil.“

A oni to hovoria.

„A tak to už potom išlo. Niečo urobím ja pre ostatných, ostatní urobia niečo pre mňa... až kým sa nestane taký veľký prúser, že sa z toho nevieme vymotať, a tak kydáme vinu jeden na druhého.“

Obaja: „Hm...“

„A tak skončí takmer milión eur z lúpeží na mieste, o ktorom vie len jeden z nás, a všetci sa snažia nielen utiecť čo najďalej a čo najrýchlejšie, ale aj ísť jeden po druhom a hľadať ukryté peniaze.“

„Aha!“ Vykĺzlo Petrovi. „Predpokladám, že ty nevieš, kde sú tie peniaze.“

„Nie. Ale tuším, kto ich ukryl, aj to, kde ho nájsť.“

„Tak prečo strácaš čas s nami?“

Pozrie naňho, akoby mu povedal čosi celkom nečakané, zhlboka sa nadýchne, zafučí nosom a povie: „Skrátka som si potreboval oddýchnuť.“ Dá si posledný hlt kávy, položí šálku na tanierik takmer nečujne a pretrie si oči. To všetko ľavou rukou, pretože pravú má stále na zbrani.

„A pritom mohlo byť všetko už o pár mesiacov úplne idyllické. Rozdelili by sme si zisk, chcel som ísť na Vianoce k rodičom... užiť si všetko tak, ako má byť. Bez starostí, pochybností a strachu. Ale niekto z nás porušil dohodu, mánilo sa mu, už si z prachov zrejme dávno ulial, možno nielen jeden... Po prachoch ani stopy. Začali sme sa navzájom podozrievať, lojalita, súdržnosť, spriaznenosť tajomstvami sú odrazu fuč. O nejakom kamarátstve ani nehovoriac.“

„Áno, blížia sa Vianoce,“ prehodí Peter. Debilná, trápna, až smiešna poznámka. Ale už mu to jeho nariekanie lezie na nervy. Ich neželaný návštevník si zrejme myslí, že hovorí nejaké závažné pravdy, aj to tak možno vyzerá, ale v konečnom dôsledku počuje len samé somariny.

„Tešil som sa na vianočný stromček, darčeky... a všetky tie hlúposti okolo,“ povie odrazu Karol. To je doteraz najkonkrétnejšie a najintímnejšie, čo povedal. Zdá sa, že rozhovor (aj keď skôr monológ) smeruje správnym smerom. Už chýba len prezradiť im, čo by si želal pod stromček. Ak by mu to kúpili, možno by ich nechal žiť. Tej myšlienke sa musí v duchu zasmiať.

Keď bol malý, Vianoce preňho symbolizoval betlehem. Ani tak nie ovešaný stromček, darčeky pod ním, šíriaca sa vôňa koláčov... ale betlehem s figúrkami z tvrdého papiera, zapichnutými v polystyrénovom podstavci ovenčenom čečinou, ktorý vyrábala jeho starký. Vždy si na tom dal záležať, nič neodbavil, zničené papierové postavičky opravoval, znova

a znova prilepoval drierka na zadnú stranu, ktorými ich zapichol na podstavec natretý nazeleno. Betlehem dlhý a vysoký asi pol metra zavesil do rohu kuchyne a celý výjav pôsobil ako zasadený kdesi pod Tatrami, a nie na brehu Jordánu, aj keď sa tam našli zo dve palmy. Schválne sa šikmo zvažoval, aby bolo vidieť všetky postavičky, ktoré postupovali od menej významných až po Svätú Trojicu, nad ktorou svietilo svetielko, takže v prítmí to vyzeralo ešte krajšie. Zdola pohľad narazil na kríky, ďalej nasledovali ovce, kozy, psy, ľudia z dediny – malé deti, hudobníci – chlapec s píšťalou, muž s fujarou, každý rok sa tam objavil ten istý ujo v dlhom koženom kabáte s baranicou na hlave, stará žena v sukni so šatkou okolo pliec... mladí či starí, všetci boli obrátení chrbtom a šinuli si to smerom hore, privítať príchod Ježiška. Objavovali sa tam však aj obrázky šaša či obrovského hříbu, ktoré boli zrejme určené pre úplne iný výjav ako betlehem. Doteraz nevie, či to bol starkého zmysel pre humor, alebo sa tam ocitli iba preto, že sa mu jednoducho páčili. No najskôr to bude jeho zmyslom pre absurdný humor, lebo dokonca raz, nie si je tým celkom istý, ale zdá sa mu, že tam uvidel čosi ako malého čínskeho draka. Áno, už si spomína jasnejšie, ten drak tam určite bol, pripevnený k vetve ihličnanu hneď vedľa anjela, zvestujúceho narodenie Spasiteľa. Hneď pri Trojici, najvyššie a v samom strede, boli traja králi, nesúci mu dary, a okolo Trojice boli ešte krava, kôň a ovca. Keď sa pýtal starkého, prečo sú tie zvieratá tak blízko, odpovedal mu, vraj aby Ježiška zohrievali vlastným telom. Aj

keď bol vizuálny efekt veľkolepý, a to najmä pre dieťa, atmosféru pomáhala dotvoriť vôňa čičiny, nastrkanej do podstavca okolo celého výjavu. Keď starký zomrel, betlehem už nemal kto postaviť, a odvtedy už podobnú atmosféru nezažil.

„Pre mňa Vianoce najviac symbolizuje betlehem. Betlehem starého otca. Všetky tie figúrky z tvrdého kartónu...“

„Aj ty to poznáš? Mne ho staval otec. Ani vlastne neviem, kedy s tým prestal.“

„Niekedy tam dal aj postavy, ktoré tam nemali čo robiť. Napríklad šaša či čínskeho draka.“

Karol sa zasmieje, zdá sa, že vie, o čom hovorí. „Áno, otec tam tiež zvykol napchať dokonca postavičky z lega, a ja som potom ako malý chlapec musel hádať, čo všetko by tam nemalo byť.“

„Horšie je, že ja som si uvedomil, že tie postavy tam nemajú čo hľadať, až keď som bol starší.“ Úkosom zaregistruje, že Irena sa tvári ako skysnutý citrón. Takýto výraz máva iba občas, a to je väčšinou pred výbuchom zlosti, ktorý sa neodvratne blíži.

„Prečo hovoríš také veci, až keď máš zbraň priloženú k hlave?!“ osopí sa. A už je to tu. Nikdy jej o betleheme ani o starom otcovi nepovedal.

„Nemám pri hlave zbraň.“

„Vieš, ako to myslím. Prečo si mi o tom nikdy nepovedal?“

„Vieš, Irena...“ Opäť si pomyslí, že je dosť čudné, že vlastnú ženu volá krstným menom a nie nejakou zdrobneninou

či prezývku, „...tebe je niekedy ťažké hovoriť také veci. Sama dobre vieš, aká si. Pragmatická. K niečomu takému ako hovoriť o betleheme starého otca by som sa za posledné roky dostal len ťažko. Možno ešte na začiatku... to hej. Ale teraz?“

„Na začiatku?“

„Na začiatku nášho vzťahu.“

„Len sa nehraj na obeť! Ty máš problém otvoriť sa, nie ja. Ja zas za posledné roky cítim, že sa mi čoraz viac vzdaluješ. Ty sa uzatváraš! Ty vždy prevraciaš očami, keď nahodím nejakú hlbšiu tému...“

„Irena, prosím ťa, teraz nie!“

„A kedy asi?!“

„Peter, veď ty sa chceš nebodaj rozvieť!“ Tresne do stola hánkami, až nadskočia šálky, až nadskočí Karolova ruka spolu so zbraňou.

„Irena, pokoj!“ zakričí Karol a ona ho zmrazí pohľadom. No zaberie to, poslúchla ho. Nevie, či je to tou zbraňou, alebo že jej to povedal niekto iný. Jeho by nikdy neposlúchla.

„Vidíš! Keď sa s tebou snažím vyjsť ja, akurát sa vždy len viac rozzúriš,“ rozhodne sa ju ďalej provokovať. Nevie, či hrá Irena stále jeho hru, alebo je naozaj naštvaná, ale rozhodne sa to risknúť.

„A niet divu! Lebo si taký kretén, že mi nič iné nezostáva! Pri tebe by sa neudržal ani budhistický mních!“

„Krava!“

„Idiot!“

„Choď do riti!“

„Radšej v riti, ako byť s tebou! Vlastne, rozviesť sa je super nápad! Ani neviem, prečo mi to nenapadlo skôr!“

„Lebo takého hlupáka, čo sa ti bude vo všetkom prispôsobovať, už nenájdeš!“

„Hej! Ticho!“ skríkne Karol, pozerajúc raz na jedného, raz na druhého.

„Ty buď ticho!“ tresne Irena zase po stole, až sa od neho odrazí lyžička a spadne s kovovým štrngotom na zem. „Našla by som si na každý prst aspoň desať chlapov lepších od teba!“

„Tak si ich hľadaj a nestrácaj čas! A mne daj konečne svätý pokoj!“

Napriek soptiacim očiam svojej ženy si všimol, že Karol trochu sklonil hlavu, očividne je mu táto situácia nepríjemná, zvlášť po tom, ako sa im zveril so svojou spomienkou na detstvo, a na okamih sa zblížili napriek tejto absurdnej situácii. Sklonil hlavu a na chvíľu si prestal všímať zbraň pod svojou rukou. Vtom Irena bleskovo po nej hrabne, za stotinu sekundy mu ju vyšmarí napriek tomu, že Peter ju mal pri sebe bližšie. Ani netušil, že je takého rýchleho pohybu schopná. Namieri ju na Karola a niekoľko sekúnd im obom trvá, kým pochopia novú situáciu. Žena zreve: „Na zem, ty hajzel jeden zasratý!“ Chvíľu si nie je istý, či ten výkrik patrí jemu alebo Karolovi, ale uprene sa pozerá na ich votrelca, ktorý to pomaly a s nevôľou aj urobí.

Irena soptí, mieri na Karola rovnako ako včera na toho

vtáka, z ktorého potom urobila polievku. Nechcel by byť v jeho koži. Skoro mu ho je ľúto. Ale nechcel by byť ani vo svojej koži ešte pred zopár sekundami.

„A ty čo tak gániš?! Dones nejaký povraz!“

Vystrelí zo stoličky, akoby ho uštipla včela a prace sa do komory nájsť niečo, čím Karola zviažu. Zapne svetlo, ktoré osvetlí všetko iné, len nie to, čo potrebuje. Zaváraniny – od uhoriek cez čučoriedky až po hríby, na druhej polici škatule s klincami, drôtmi a ktoviečím všetkým, v kúte hrable, lopata, dve sekery... Na okamih si pomyslí, že zoberie drôt, ale to by Karola asi dosť bolelo. Zaujímavé, že naňho myslí takýmto spôsobom potom, čo mu predviedol, aký neľútostný vie byť. Ale ich dvoch nezastrelil, ani im zatiaľ neublížil...

„Čo tam toľko robíš?!“ zakričí ešte stále jeho žena, čakajúc na povraz, ktorý nevie nájsť. Zašmátra preto v jednej z veľkých škatúl a natraťí na zrolovaný špagát.

„Čo ti to toľko trvá?!“ vyštekne Irena s rozšírenými nozdrami, pripravená kedykoľvek vystreliť.

Karol nehybne leží tvárou na drevenej dlážke, blízko miesta, kde sa včera Peter vyvracal. Ten si až teraz matne spomenie, ako to po sebe umýval.

„Už som tu!“

„Zviaž ho!“

Neochotne sa skrčí ku Karolovi, omotá mu špagát najprv okolo jednej ruky, potom k nej pridá ďalšiu a urobí nerozmotateľný uzol.

„Prepáč, Karol,“ povie, aj keď nemusí. Karol je ticho. Hádám je mu jasné, že nemá inú možnosť.

„Ešte sa mu ospravedlňuj! Niekedy mám pocit, že si úplný debil!“

„Keby si ma nevyhodila z auta, toto by sa nestalo!“ To musí uznať aj ona.

„Teraz mu zviaž nohy a spoj to s rukami.“

„Akoby som nevedel, čo mám robiť!“

„Ty naozaj nevieš, čo máš robiť! Prosto rob to, čo ti poviem.“

Omotáva mu nohy, špagát vydáva suchotavo-vrzgavý zvuk, potom mu nohy skrčí v kolenách a zviaže ich s rukami.

„Tak!“

„Teraz choď von, nájdi signál a zavolaj políciu!“

„Samu ťa tu nenechám.“

„A čo mi môže urobiť?! Len pekne choď.“

„Nie, Irena, poďme spolu. Zídeme autom na cestu a počkáme na policajtov. Nemá ako ujsť, tak je to hádam jedno, nie?“

Vidieť na nej, že rozmýšľa a po dlhom čase mu dala za pravdu. „Dobre teda, poďme.“ Vezme kľúč od auta, kľúče od chaty, všetky kľúče, svoju škaredú kabelku (nikdy jej nepovedal, že podľa neho je škaredá), jeho zbraň, svoju zbraň – keby náhodou... Zatvorí chatu, Karola tam nechajú samého, ako rybu na suchu, a utekajú k autu. Zase začína poprčať, tráva je klzká, raz cestou spadne na zadok a udrie si kostrč. Po desiatich minútach v aute sa objaví signál. Na dotykovom displeji vyťuká stodvanástku, pripíše sa jednotka navyše, zmaže ju,

potom zas trojka namiesto dvojky, opraví to...

„Čo ti to toľko trvá?!“

„Už to mám!“

„Záchranná linka stodvanásť. Čím vám pomôžeme?“ Ozve sa na druhom konci hneď po prvom zazvonení.

„Tu je Peter Traut. Chcem nahlásiť, že mňa a manželku od včera ohrozuje ozbrojený človek, ktorého sa nám podarilo zneškodniť v našej chate,“ povie a uvedomí si, že to znelo ako z filmu. Diktuje miesto, vďaka technike aj súradnice GPS a zloží po vete, že budú čakať na ceste. Medzitým prešli popri mieste, kde včera nechali zastreleného chlapa v aute, ale už po ňom niet ani stopy. Zrejme sa telo už dostalo k policajtom. Ak však prehľadávali okolie, tak dosť mizerne, pretože inak by zavítali aj do ich chaty. Irena odstaví auto na krajnici, vypne motor a čakajú. Dážď silnie, stierače si robia svoju prácu a on si odrazu pripadá ako v kukle, izolovaný od vonkajšieho sveta, spolu s Irenou – so svojou ženou, až takmer neverí, že včera jej povedal, že chce rozvod.

„Včera som to nemyslel vážne.“

„Ale myslel!“

Má pravdu, myslel.

„Bol to len skrat.“

„Nebol.“

Možno nebol. Ale dnes je predsa všetko inak.

„Už sa to nikdy nestane. Prepáč.“

„To si myslíš, že na to len tak zabudnem?“ stále upiera

pohľad za stierače, naňho ani nepozrie.

Irena len tak nezabúda. Raz jej v zúrivosti povedal, že je pravou dcérou svojej matky, ktorá komandovala jej otca až do jeho predčasnej smrti – zomrel na infarkt, a celé ich okolie si je isté, že to bolo práve kvôli nej. A Irena mu to doteraz pri každej príležitosti vyhadzuje na oči, akoby na nej a na jej rodine spáchal neuveriteľnú krivdu. Alebo raz nedopatrením vyhodil jej obľúbené ťažidlo na papiere, o ktorom si myslel, že je to obyčajný nepotrebný kameň, a doteraz sa mu vyhráža, že mu vyhodí nejakú jeho obľúbenú vec. Keď je našťvaná a on chce odísť, kričí: „Len si choď, keď sa vrátiš, už tu nenájdeš svoju zbierku cédečiek!“, „Zabudni na svoje debilné komiksy!“, „Rozlúč sa so svojím starým svetrom!“

Je to tak. Irena skrátka nezabúda.

„Mohla by si to aspoň skúsiť?“ Je si istý, že aj keby, bude mu to pripomínať po celý zvyšok života. On jej však môže vždy vykričať to, že ho vyhodila na ceste a on potom stopol vraha, ktorý ich mohol oboch zabiť. Namiesto odpovede listuje v playliste, čo robí vždy, keď sa jej nechce odpovedať. To je ďalší znak toho, že má v povahe ovládať situáciu. Nakliká tam Radiohead, aj keď vie, že zavýjanie Thoma Yorcka mu niekedy nerobí dobre, presnejšie – práve preto, že to vie. Hudba z autorádia dokresľuje zúfalú situáciu a on si želá, aby polícia prišla čo najskôr. Najradšej by bol teraz doma, ležal pod perinou, kde by si jeho zmeravené telo z nepohodlného spánku na stole konečne poriadne odpočinulo. Napriek tomu, že spal (nechá-

pe, ako mohol zaspať s tým človekom vedľa neho, ale asi to bude tou whisky), pripadá si, akoby týždeň nespál. Má rád tie chvíle, keď sa ráno vo voľné dni samovoľne zobudí a pozoruje, ako slnko svieti do ich spálne, osvetľuje Irenine červené vlasy, až pôsobia, akoby žiarili, kým ona ešte spokojne odľu-kuje. Vtedy ju má najradšej, pretože nemá nič pod kontrolou, je konečne ticho. Aj teraz je ticho, ale toto ticho je celkom iné. Hrozí dlhým prstom s ešte dlhším ostrým nechtom, pripravená zabodnúť ho doňho ako do masla. V hlave sa mu rozkrúti vír, vlastne sa mu rozkrúti celá hlava a nie je to tou včerajšou whisky. Postupne sa ten vír rozpája na dve polovice, ktoré sa navzájom bijú, potláčajú, masakrujú. Jedna polovica bojuje za Irenu, druhá proti nej. Jedna polovica je dobrá Irena, druhá polovica je tá zlá. Keby mal poruke pero a papier, nakreslil by dlhú čiaru a spísal by si, čo má na nej rád a čo neznáša, tak ako to býva vo filmoch. Takto to však zostáva len v jeho hlave, kde je všetko nejasné, chaotické, únavné... V hlave má len odporný zmätok a nepríjemný pocit, že každý pokus o hocičo, či už zmieriť sa s ňou, alebo trvať na rozvode, bude aj tak k ničomu. Cez cestičky dažďových kvapiek na prednom skle sa zablýskajú svetlá policajných áut, Irena vyjde z auta a opäť sa chopí situácie.

O niekoľko minút už kráčajú k chate. Policajti prví, oni za nimi. Irena im dala kľúč, tak jeden z nich otvára, za ním sa vrútia ďalší dvaja s vytasenými zbraňami, vonku čakajú ďalší traja, akoby sa chystali zneškodniť celý gang. Dnu niečo kričia,

asi že sú od polície a dotyčný sa má vzdať. Chvíľu je ticho, čakajú, že vyvedú von spútaného muža, no... nič také sa nedeje. Vyjdú sami.

„Nik tam nie je,“ povie policajt.

„Ako to, že nie je?“ zháči sa Irena.

„Na zemi sú špagáty, dostal sa z nich.“

Peter sa pristihol, že to Karolovi vlastne praje. Netuší, ako sa mu to podarilo, ale dostal sa odtiaľ. Je preč.

KAPITOLA V

Vo vyšetrovacej miestnosti to vôbec nie je ako v amerických filmoch. Tam podozrivých alebo svedkov vždy vypočúvajú vo väčšej miestnosti bez okien, za veľkým stolom, na ktorom je položený plastový pohárik kávy či vody. Tu môže zabudnúť na nejakú kávu či vodu, sedí na starej rozheganej stoličke s prašivým poťahom a za malým stolom a veľkým starým počítačom sa ho policajt znovu pýta, ako to vlastne bolo.

„Včera som bol na pohotovosti, lebo mi krúpa rozbila hlavu... ale to som vám už povedal. Pohádali sme sa so ženou, tak ma vyhodila z auta. Potom som ho stopol.“

Prsty policajta rýchlo ťukajú po klávesnici a splietajú text, ktorý je určite nabitý gramatickými chybami.

„Šoféroval on, či niekto iný?“

„Vodič bol nejaký muž, ktorého neskôr zabil.“

„Je to tento muž na fotografii?“ ukáže mu fotku na obrazovke počítača, kde tretinu plochy zaberajú mužove okuliare.

Je to on. Určite. Len o niečo mladší a menej mŕtvy.

„Áno, je to on.“

Hneď niečo píše, asi to, že svedok usvedčil vraha.

„Kedy a ako ho zabil?“

„Povedal som im, kde ma môžu vyhodiť. Zdalo sa mi to celé čudné. Vlastne som dostal strach už predtým, ako ho zabil. Celá tá situácia bola podozrivá. Karol sedel vzadu, za sedadlom šoféra, a ten muž s okuliarmi bol celý čas ticho, viditeľne nesvoj... skrátka, bolo to celé čudné. Potom som zbadal, že v ruke drží zbraň. Keď šofér zastal tam, kde som chcel, Karol mu strelil odzadu do hlavy.“

„Hovoríte Karol? On sa vám predstavil?“

„Iba krstným menom. U nás v chate. Neviem, či sa tak skutočne volá,“ povie, ale pochybuje, že by to nebolo jeho pravé meno. Prach víriaci v svetelných lúčoch dokresľuje zastarané prostredie a on sa radšej zadíva z okna na holé konáre stromov. Medzitým sa vyjasnilo, a slnko mu nerobí dobre na jeho opicu.

„Čo bolo potom, ako zastrelil toho muža?“

„Potom sme vystúpili z auta, pršalo, hnal ma pred sebou so zbraňou za chrbtom a išli sme do našej chaty, ktorú som mu spomínal. Asi mu to pripadalo ako dobré miesto na úkryt. Alebo si iba potreboval oddýchnuť.“

„Oddýchnuť?“ zdvihol zrak od klávesnice a spýtavo sa naňho zadíval. Policajt je možno len o niečo starší od neho, menšieho vzrastu s pichľavými hnedými očami. Nie je z tých, ktorí

prišli po Karola, teda aspoň si ho nevšimol. Možno len sedí za počítačom a spisuje výpovede, a je možné, že je z toho všetkého dosť frustrovaný.

„Zdalo sa, že je na úteku – alebo ako to mám nazvať – už dlhšie. Hovoril, že je bývalý policajt, zapletený do čohosi hrozného, že po ňom teraz idú jeho bývalí kumpáni, tiež kolegovia, a hľadajú nejaké peniaze či čo.“ Vyšetrovateľ má stále zdvihnuté obočie, nevie, čo má do zápisnice napísať.

„Peniaze?“

„Áno, hovoril o milióno z akejsi lúpeže.“

„Z akej lúpeže? To nepovedal?“

„Nie.“

„Hm... no aj tak... na to, že vás nepoznal, sa rozhovoril pomerne dosť,“ zamrmlal policajt, sklonil sa nad klávesnicu a slnečné lúče mu dopadli na kučeravé vlasy. Vlastne ani nie kučeravé, ale také skrútené, že ani nevie, ako by ich nazval. Vyzerajú ako deka. Alebo nejaké plyšové zviera. Musí byť hrozné mať také vlasy.

Na jeho čudnú narážku neodpovedal. Čo mu mal na to povedať? Akoby vari on mohol za to, čo im povedal a čo nie! No aj tak ho viac ako tá podivná narážka znervóznila jeho vlasy. Je to čudné, ale je vo vypočúvacej miestnosti, ešte iba pred niekoľkými hodinami možno unikol smrtke z lopaty, a on rozmýšľa nad policajtovými vlasmi. Ale za posledné dva dni sa udialo toľko čudných vecí... Slnko mu dopadá na polovicu tváre, oslepuje mu jedno oko, žmúri, mrká, márne, cíti jeho

teplo, hlava sa mu trochu zatočí, čo mu pripomenie, že by už nikdy nemal toľko piť.

„Takže prišli ste do chaty a...?“ pýta sa policajt znova, pripravený napísať do zápisnice aspoň trochu zrozumiteľný text.

„Potom sme si sadli za stôl a Irena mu dala večeru.“

„To vás celý čas ohrozoval zbraňou?“

„Áno, ruku mal stále na zbrani. Presne na tej, čo sme vám odovzdali.“

„A potom?“

„Mne ješ veľmi nechutilo, tak som si otvoril whisky, no trochu som to s ňou prehnal, viete... celá tá situácia ma dosť rozhodila. To, kedy som zaspal, si nepamätám.“

„Ako a kedy ste sa zobudili?“ položí mu otázku, sotva dohovoril. Akoby dopredu poznal odpovede.

„Zobudil som sa na zvuk varnej kanvice. Bolo šesť hodín a pätnásť minút. Zaspal som za stolom.“

„A vaša manželka?“

„Tá už bola hore a práve zalievala kávu. Veď som vám to hovoril.“

„Nie, nehovoril. Povedali ste, že ste sa zobudili na zvuk varnej kanvice.“

Peter nevie, či sa s ním len zahráva, alebo je naozaj taký hlúpy, aby si to nedomyslel. Kto iný by zalieval tú kávu?! Hádam nie Karol so zbraňou v jednej ruke!

„Aha... tak vám to hovorím teraz. Irena dala zovrieť vodu na kávu a ten zvuk ma zobudil.“

„Zobudil vás a bolo šesť hodín a pätnásť minút,“ zopakuje a zapíše to s meravou tvárou. „A ďalej?“

„Potom sme sa začali rozprávať, povedal nám to, čo som už spomínal, potom sme sa s Irenou začali hádať, viete, len akože, aby sme odpútali jeho pozornosť, a potom, keď sa zdalo, že na chvíľu zabudol na zbraň pod svojou rukou, mu ju Irena schmatla a donútila ho ľahnúť si. Zviazali sme ho špagátom a išli sme zavolať políciu. Počkali sme na nich na ceste, a keď sme tam prišli, už tam nebol,“ vysypal zo seba Peter, lebo to celé chcel urýchliť. On je predsa obeť zločinu, a nie zločinec, aby ho tu donekonečna vypočúval!

Policajt naňho pozrel, hneď mu bolo jasné, že to bude musieť aj tak dopodrobna zopakovať. „Takže ešte raz...“

Keď skončilo vypočúvanie, pozrel na hodiny a zistil, že tam bol takmer hodinu. Policajt ho vyprevadil cez bezpečnostné dvere až na chodbu, kde ho už čakala Irena.

„Čo si tam, dočerta, toľko robil?!“

Je mu jasné, že ona to predniesla policajtovi ráznym tónom a bola hotová za desať minút, zatiaľ čo on musel vyfasovať nechápavého, podozrievavého čudáka s plyšovými vlasmi. „Spýtaj sa jeho. Vypytoval sa ma na každú maličkosť, dokonca som mu to musel opakovať dvakrát. Teba sa toľko nevypytoval?“

„Ani nie.“ V jej strohej odpovedi bolo cítiť, čo si o ňom myslí (že je ten najväčší hlupák pod slnkom).

Prídu k autu (keď ich policajti chceli odvieť, Irena trvala na tom, že pôjdu svojím autom), opäť si sadla za volant ona

a rozhodla, že pôjdu naspäť do chaty upratať ten neporiadok. Peter bez slova súhlasil a nechal sa viesť svojou ženou, s odporným pocitom v žalúdku a s odporným slnkom na tvári.

Do chaty prišli takmer mlčky, Irena sa, našťastie, nechcela pitvať v tom, čo jej včera povedal, a Peter by toho ani nebol schopný. Poukladali rozhádzané veci, umyli riad, na ňom, aj na stole bol ešte čierny prášok na odtlačky prstov. Zistil, že Irena stihla krúpou rozbité okno prelepiť igelitovou taškou, aj pozbierať črepiny a vymeniť prikrývku. Okno zaklincoval doskami a mohli ísť. Zavreli chatu, v ktorej sa ešte stále vznášal nechutný zápach bažantej polievky, a odišli s pocitom, že pri tom všetkom, čo sa udialo, mohli dopadnúť oveľa horšie.

KAPITOLA VI

Ráno mu prenikavý tón budíka pretne uši a rezonuje mu v mozgu ešte hodný čas. Nevie, ako vysvetlí ranu na hlave (veď kto uverí, že obrovská krúpa prerazila sklo a spadla mu rovno na hlavu?!), ale nechce sa mu vymýšľať klamstvá iba preto, aby boli viac uveriteľné ako pravda. A už vôbec nebude nikomu vešať na nos to, čo sa mu prihodilo potom. No keď si predstaví všetky tie otázky – čo to má za ranu na hlave a ako sa mu to stalo... Asi povie iba to, že sa tresol o kuchynské dvierka. Pomaly vysunie nohu spod prikrývky, potom druhú a vstane do nového dňa.

Keď zabuchne dvere od bytu, Irena ešte stále spí, pretože väčšinou vstáva oveľa neskôr ako on. Je šéfkou vo vlastnej reklamnej agentúre a vždy bola paňou vlastného času na rozdiel od neho – učiteľa na strednej škole, ktorého už pomaly neberú vážne ani žiaci. Opäť sa mu v mysli vynoria protivné otázky: ‚Pán profesor, čo sa vám stalo s hlavou?!‘ ‚Pán profesor, čo to

máte na čele?! Určite sa ho to spýta Karásek alebo Šimačková. Alebo ten rozmazaný sraľo Chrústik, ktorý nikdy nič nevie, zato vykrikovať, vyrušovať a drzo papuľovať by vedel celý deň. Učí matematiku a fyziku a denne sa vystrieda asi v štyrochpiatich triedach. Jeho predmety sú najmenej obľúbené zo všetkých, no má zopár naozaj nadaných žiakov, ktorých to celkom baví a pri ktorých cíti aspoň malú satisfakciu, že práca, ktorú robí, nie je zbytočná.

Zabuchne dvere na aute, naštartuje a cestou počúva v rádiu, že na úteku je nebezpečný muž Karol Brezinský a pravdepodobne je ozbrojený. Odkiaľ to, dofrasa, majú?!

Školské zvonenie je jeden z najodpornejších zvukov, ktoré pozná. Je ešte odpornejší ako strihanie nechťov či škrípanie pneumatík. Presne ním mu každý deň oznámia, že má ísť do triedy, alebo z nej vyjsť. Prvú hodinu má v tretej B, nič na ňu nachystané nemá, pretože cez víkend sa diali dôležitejšie veci, ale pamätá si, že dnes má učiť diferenciálnu geometriu, tak len odrecituje to, čo si pamätá (napokon je to každý rok rovnaké) a uvedie nejaké príklady.

Vojde do triedy, kde už mali všetci sedieť na svojom mieste, no nesedí ich ani polovica, pozdraví sa, no odzdraví sa mu ani nie polovica. Keď sa však obráti čelom k nim, hneď všetci stíchnu, pretože trhľina na tvári prelepená páskou sa prehliaďnúť nedá. Už videl na ich tvárach otázky, dokonca sa mu zdalo, že Chrústik to už má na jazyku, ale nechystal sa im nič

vysvetľovať, preto hneď začal.

„Dnes budeme preberať diferenciálnu geometriu,“ povie a napíše fixkou na tabuľu jej základné rozdelenie. „V diferenciálnej geometrii sa študujú krivky a plochy metódami diferenciálneho počtu. Jej základné delenie je na rovinné krivky a priestorové krivky. Krivkou definovanou parametricky...“

Z úst mu vychádzajú rokmi nacvičené slová, ale pritom je mu úplne jasné, že oveľa viac ako diferenciálna geometria všetkých zaujíma rana na jeho hlave.

Do konca hodiny sa mu úspešne darí vyhýbať sa všetkým otázkam, ktoré nesúvisia s geometriou, dokonca odignoruje aj Chrústikovo: „Čo sa vám stalo s hlavou?“ a v duchu počíta minúty do konca. Pri vysvetľovaní sa snaží byť čo najkonkrétnejší, hovoriť čo najzrozumiteľnejšie, zdá sa však, že úplne zbytočne, veľa toho nechápu, bude to musieť opakovať dookola ako nejakým debilom, až kým si sám nebude pripadať ako debil. Tesne pred koncom sa však Chrústik prihlási, čo ho zaskočí, pretože hlásiť sa ho nevidel asi ešte nikdy, a zreteľne, až príliš naliehavo sa opäť spýta: „Pán profesor, čo sa vám stalo s hlavou?!“

Napriek všetkým tým rokom stále nechápe, prečo učiteľov na strednej škole oslovujú profesor. Má síce doktorát, ale žiaden profesor nie je, a nie je ním ani nik z jeho kolegov. Samozrejme, všetci ticho znášajú tento hlúpy pozostatok z minulosti, a možno si to ani neuvedomujú.

Už mu nezostáva nič iné, ako na to reagovať. „Nehoda.

Preto si dobre všímajte kuchynské dvierka.“

Všetci sa zasmejú, akoby povedal nejaký trápny vtíp, a tým sa to skončí. Zazvoní, vyjde z triedy na desaťminútovú prestávku, aby sa po nej v iných triedach zopakovalo to isté.

Večer pozerá von oknom, okrem paneláka oproti vidieť aj kus zatiahnutej oblohy, z ťažkých oblakov čoskoro začne padať dážď. Do uší sa mu z televízie votrie správa o tom, že idú pustiť na slobodu pedofilného zabijaka, ktorý znásilnil, zabil a spálil päť detí a vyhráza sa, že v tom mieni pokračovať. Občas si pri takýchto správach pomyslí, ako dobre, že nemajú deti. Tým, že ich nemajú, ich vlastne ušetrili od celého tohto nezmyselného bytia. A seba od zbytočných (a možno opodstatnených) obáv. Sadne si pred televízor, kde už ide reklama na farbu na vlasy, všetko je tam krikľavé, nablýskané, leskne sa, lesknú sa vlasy, pozadie žiari, celá obývačka je ožiarená reklamou, listy fikusy sa lesknú reklamou. Pozrie sa na Irenu, ktorá číta časopis. Nezdá sa, že by sa chcela vracieť k téme rozvodu. Tak mu to vyhovuje. Odchlipne si z kávy, ktorá už vychladla, a položí hrnček na stolík. Piť kávu večer je hlúpy zvyk, od ktorého sa už niekoľkokrát odnaučil, no vždy sa k nemu vrátil. Inak má pocit, že keby si ju nedal, tak zaspí už o siedmej. No keď ju vypije, tak v noci nemôže ešte dlho zaspáť. Chodí spať neskôr ako Irena, takže ona sa odprace spred televízora oveľa skôr, a on sa dorazí buď pred hlúpymi seriálmi (čím hlúpejšie, tým lepšie, lebo tým skôr ho unavia), s notebookom na kole-

nách a surfovaním po internete alebo čítaním nejakej knihy, ktorú nie a nie dočítať. Niekedy, keď to preženie s internetom, je hore aj do druhej, a potom sa s uvareným mozgom napoly v bezvedomí odvedie do spálne, kde už Irena pokojne odfukuje. Má jeden USB kľúč, o ktorom jeho žena nevie. Vlastne tam nie je uložené nič, o čom by nemohla vedieť, ale skrátka je to jeho tajná virtuálna skrýša, a baví ho vedomie, že do nej nemá prístup. Tam si ukladá z internetu všetko, čo sa mu páči a čo by si chcel kúpiť. Od luxusných bytov a domov, na ktoré nikdy nebude mať dosť peňazí, cez autá, o ktorých platí to isté, až po francúzske pralinky či holandské čokolády s najlepšimi recenziami, tie si sem-tam aj objedná cez internet, a potom mu prídu balíky plné vecí, na ktoré zabudol, keď si ich takmer v polospánku naobjednával. Takisto knihy, ktoré potom nečíta, a tak sa im kopia v spálni zbytočné haldy, zapratávajúce priestor. Už niekoľkokrát sa o ne potkol, keď išiel po tme do postele, zrútil ich, narazil si palec na nohe a zobudil Irenu. Prosto je virtuálny zberateľ. Niektorí zbierajú veci reálne, on ich zbiera virtuálne. Teda aspoň ich podobizne. Raz niekde čítal, že každá forma zberateľstva je patologická. Možno je to naozaj nenormálne. Len nevie, či je viac nenormálne zbierať reálne veci alebo ich obrázky. No ísť k psychológovi preto určite nemieni. Keby Irena zbadala jeho USB kľúč na kľúčenke od kabinetu, ktorú nosí vždy vo vrecku, určite by bola zvedavá, čo tam má uložené. Mohol by povedať, že veci zo školy, ale to by mu uverila asi ťažko, pretože na to má služobný

notebook. No keby ho otvorila a našla by tam namiesto nechutností obrázky francúzskych bonbónov či drahých whisky, asi by bola sklamaná.

„Kolkú kávu dnes piješ?“ spýta sa z ničoho nič Irena.

„Druhú.“ Klame. Vie predsa, že jednu pije ráno, o tom klamať nemôže, ale je pravda, že niekedy, vlastne väčšinou, si dá nejakú tú kávu aj v práci s kolegom, učiteľom dejepisu, v kabinete. Tak ako dnes. Keď Andrej videl, ako vyzerá, spravil mu ju sám, bez opýtania.

„No to určite...“

„Fakt.“

„Napadlo ti niekedy, že keď nemôžeš spať, tak ma tým svojím šuchotáním budíš?“

„Veď vždy, keď si idem ľahnúť, už spíš.“

„Ako vieš, že spím?“

„Trochu chrápeš. Ale to som ti už hovoril.“

„Ale niekedy ma naozaj zobudíš!“

„Tak ja musím počúvať tvoje chrápanie, a nemôžem si doma ani vypiť kávu, kedy chcem?!“

Zostala ticho. Aspoň raz. Pravdou je, že mu jej chrápanie vôbec neprekáža, ale vyvolať v nej pocit viny ho baví.

KAPITOLA VII

Zobudil sa na hrmot radiátora. Vlastne ani nevie, či vôbec spal, pretože ho večerná káva prebrala viac, ako si myslel. Išiel si ľahnúť svieži, s očami dokorán, ktoré nie a nie zavrieť, tak sa iba dlho prevracal zboka nabok a počúval Irenino odfukovanie. Asi bol iba v polospánku, v stave, keď by sa mu už konečne čoskoro podarilo zaspáť, keď vtom začul ten hrmot. Bol si istý, že je to kúrenie, lebo podobný zvuk počul už veľakrát. Veď čo iné by to mohlo byť?! No keď ho začuje znova, už si tým taký istý nie je. Je na ňom čosi iné, čudné, navyše ide z obývačky... Hrmot, ťukanie, dokonca šuchot! O niekoľko sekúnd sa v prítomí izby otvoria dvere a on je presvedčený, že ho asi porazí. Situácia vhodná na infarkt, taká, aké vídať v hororoch. Zbraňou naňho mieri muž v tmavom oblečení, s kuklou na hlave, a za ním je ďalší. To už sa zobudí aj Irena a v šoku zvýskne.

„Čo vám Karol povedal?!“ zreva na nich muž so zbraňou, zatiaľ čo druhý zapáli svetlo.

V sekunde je mu všetko jasné. Našli ich Karolovi bývalí kumpáni v presvedčení, že im povedal niečo o peniazoch, alebo že vedia, kde je. To, odkiaľ sa dozvedeli, kto na Karola zavolať políciu, ako to celé bolo a kde bývajú, je jasné tiež. Veď sami sú bývalí policajti. A možno aj súčasní.

„Čo by nám mal povedať?“ napriek šoku sa rozhodol, že bude najbezpečnejšie, keď to z neho pôjde ako z chlpatej deky.

„Nehraj sa na sprostého!“

Keď tak nad tým rozmýšľa, vlastne nevedia naozaj nič. Karol im nepovedal, kde sú peniaze, ani kto by to mohol vedieť, ani kam mal namierené. „Veľmi sme sa nerozprávali. Verte mi, povedal nám iba, že si potrebuje oddýchnuť. Potom mal namierené niekam inam. To, kam chcel ísť, nám nepovedal.“

„Dva dni vás ohrozuje zbraňou, vylieva sa vám tam ako polievka z rozbitého hrnca, a vy tvrdíte, že vám absolútne nič nepovedal?!“

„O tom kam pôjde, nie.“

„Naozaj nie,“ ozve sa Irena, krčiac sa pod perinou pri čele posteľe.

Druhý maskovaný muž sa kamsi vyparil. O chvíľu sa objaví s jeho notebookom v rukách.

„Povedz heslo!“

„Nemám heslo.“

„V dnešnej dobe máš notebook bez hesla?!“

„Nie je tam nič tajné, ani príliš dôležité.“

„Tak na to sa pozrieme,“ povie, zapne počítač a začne si

prezerať súbory.

„To si myslíte, že by som si tam zapisoval, kam šiel Karol?“

Neodpovedajú. Jeden naňho stále mieri zbraňou, rovnako čiernou ako ich bundy a kukly. To je vlastne dobré znamenie, pretože keby ich chceli zastreliť, tak sa s kuklami neobťažujú. Mŕtvy nič nepovie.

„Pozrite sa, môžete sa tam hrabať koľko chcete, no aj tak tam nič nenájdete. A my naozaj nič nevieme.“

„Viete, koľko takých „naozaj“ sme už počuli? A boli to klamstvá.“

Čo už mal na to povedať? Asi by ich nepresvedčilo vôbec nič. Zostávalo im len čakať, kým sa prehrabú v notebooku, prípadne v celom byte a dúfať, že potom vypadnú a nechajú ich na pokoji. Pozrel sa na Irenu, tá nemenila výraz, nasadila „pokerovú“ tvár, čo v tejto situácii nie je ktoviečo, lebo by to v nich mohlo vzbudiť podozrenie, že niečo vie. Mohla by sa aspoň raz prejaviť ako obeť. Aspoň naoko. Keď o niekoľko minút zaklapol notebook s výrazom, že tam nenašiel to, čo hľadá, trochu sa mu uľavilo. Prvotný šok už opadol, no aj tak mu nie je všetko jedno. Počas tým niekoľkých minút, ešte stále zakrytý perinou, sa snažil pozeráť všade inde, len nie na vlamáčov, ani na mieriacu zbraň. Nemohol si však nevšimnúť prenikavo modré oči práve toho muža, ktorý držal pištoľ. Svetlá modrá sa v kontraste s čiernou kuklou zdala ešte prenikavejšia a vlastne oči boli to jediné, čo z neho videl. Druhý muž sa odpratal do chodby a dal sa do hľadania čohosi, vlastne mož-

no ani sami nevedia, čo hľadajú. Ako prvé mu prehľadal vrecká bundy zavesenej na vešiaku a vrátil sa so zväzkom kľúčov. Došľaka! Musel nájsť práve toto?! Všimol si, že je na ňom USB kľúč, presne ten, o ktorého existencii sa Irena nikdy nemala dozvedieť, a rovno ho zasunul do notebooku.

„Tak sa pozrieme, čo tu je.“

Hlavu na počítač obrátila už aj Irena, pretože nechápala, čo za kľúč to našiel a prečo je na zväzku s kľúčom od kabinetu. Modré oči sa konečne naňho prestali uprene pozeráť a sústredili svoj pohľad na obsah kľúča. Tí dvaja asi čakali, že na ňom bude uložené všetko možné, len nie to, čo tam videli.

„Čo to, dofrasa, je?!“

Na obrazovke sa objavili fotky čokolád, pralínok, drahých áut, interiérov domov či fliaš s alkoholom, predávaných za tisíce eur. Listovali zoznamom odhora až nadol, no okrem poriadnej zbierky – výsledku zberateľského ošialu (za tie roky sa tam tých obrázkov muselo nakopiť poriadne veľa) – tam nenašli nič.

„Čo tam je?“ pýta sa Irena, reagujúc na žmúriace oči oboch mužov. Napriek tomu, že mali kukly, bolo mu jasné, že majú nechápavé výrazy. Neodpovedali, napokon jeden z nich zaklapol notebook, druhý sa zase posunul bližšie k Petrovi a priblížil mu zbraň k čelu.

„Musel vám niečo povedať, takže naposledy ti hovorím: vysyp to!“

„Dobre, dobre! Počkajte! Niečo vám ukážem, len musíte ísť

so mnou do obývačky,“ vykričí Irena.

„Čo?! Tebe niečo povedal?“ nechápe Peter. No pochopil by, keby to bolo ďalšie ľstivé konanie jeho ženy. Ale netuší, čo by chcela robiť s dvoma skúsenými zločincami v byte, navyše, keď je jeden ozbrojený. Pomyslel si, že možno je ozbrojený aj ten druhý, len pištoľ ukrýva niekde pod bundou. Už len pri tej predstave sa mu na čele objavili malé kvapôčky studeného potu a začala ho svrbieť rana. Muž Irene zbraňou naznačí, že má vstať z postele, tak v pyžame vylezie spod prikrývky (nikdy nenosila nočnú košeľu, vždy len pyžamo alebo obyčajné tričko) a vedie ich do obývačky. Pohne sa aj Peter, ale muž mu naznačí, že má zostať v izbe. Studený pot mu obleje už aj chrbát. Ten druhý muž zostal stáť vo dverách, z obývačky slabo počuť, ako sa tí dvaja o niečom dohadujú, potom chvíľa ticha a odrazu rana. A vzápätí druhá. Peter si ani nestihne uvedomiť, čo sa stalo, keď sa muž vo dverách zošmykne popri zárubni na zem a zostane tam ležať ako vrece zemiakov. Vyskočí z postele a naskytné sa mu pohľad na Irenu so zbraňou v ruke a medzi nimi pekne v poradí ležiace obe telá ich nečakanej nočnej návštevy.

„Preboha!“ skríkne. Zbadá, že muž rovno pred ním ešte stále dýcha, lepšie povedané chrčí, pľuje krv a trochu sa trasie. „Zavolám záchranku!“

„Ser naňho!“ zavelí chladnokrvne jeho žena. Vtom si všimne, že muž ležiaci pri nej má zbraň pri ruke. To znamená, že zbraň, ktorú drží Irena, nie je jeho. Odkiaľ ju zobrala?!

„Skade máš tú zbraň?!“

„Je moja,“ povie nevzrušene.

„Ty máš v našom byte zbraň?!“ Takmer vykrikuje, pričom zdôrazní slovo „našom“.

„Hej.“

„Ako to, že o tom neviem?! A načo ti vôbec je?“

„Napríklad pre takéto situácie.“

„To nemyslíš vážne?!“

Mužovo chrčanie prestalo, nedýcha, teraz vidí, že bol trafený z boku do pľúc, ten druhý tiež do hrudníka, možno rovno do srdca, leží na bruchu a mláka krvi sa pod ním zväčšuje.

„Oni by nám predsa nič neurobili! Veď načo by mali kukly? Chceli nás len vystrašiť.“

„Prosím ťa, nebuď smiešny! To sa mám nechať ohrozovať vo vlastnom byte?!“

Peter sa načiahne, že dá jednému dole kuklu, ale Irena vykrikuje: „Nesiahaj naňho! Radšej zavolaj políciu.“

Keď si predstaví opäť všetko to vysvetľovanie, tentoraz oveľa zamotanejšie, zdvihne sa mu žalúdok, no automaticky vytočí stodvanástku, povie adresu a čo sa stalo. Celý čas sa pozerá na zväčšujúce sa mláky krvi, na Irenu ešte stále so zbraňou v ruke, a hneď ako zloží telefón, uteká na záchod zvracať už po druhý raz za posledné tri dni.

Keď prišli policajti, vysvitlo, že už predtým ako telefonoval, boli na ceste, lebo ich zavolali vystrašení susedia. Ani sa

im vlastne nečuduje, lebo pri tých výstreloch by to urobil aj on. Tentoraz prišli iní policajti, pretože ich byt patrí pod iný okrsok ako chata, ale akoby sa situácia opakovala. Ten istý postup, až na to, že tentoraz im na podlahe zostali dve krvácajúce mŕtvolky. Až keď im dali dole kukly, uvidel ich tváre. Ten s modrými očami bol blondiak, druhý mal hnedé vlasy a oči neurčitej farby privreté, neprítomné, mŕtve. Na pohľad obyčajní ľudia, ktorých by si v dave sotva všimol, no neobyčajní v tom, že určite poznačili jeho život nočnými morami na najbližších desať rokov.

Irene sa to prepieklo tak ľahko ako vždy. Vraj jasná sebaobrana, a má zbrojný pas, takže jej to prejde bez problémov, vyšetrovať ju budú na slobode, teda do väzby nejde. Ani ju vlastne nevypočúvali tak dlho, zatiaľ čo jeho do najmenších detailov takmer tri hodiny. Keď vyšli z policajnej stanice, už svitalo, policajti ich odviezli domov, celá tá vec, vypočúvanie a únava mu nerobili dobre, takže ráno bude musieť zavolať do práce, že nepríde, lebo je chorý. Sotva otvorili dvere bytu, uvideli mláky krvi. Museli ich vyčistiť. Policajti si ich odfotovali, zobrali vzorky všetkého možného, odpratali telá, ale nikomu nezišlo na um krv vyčistiť. Byt je predsa ich. Čiže aj krv na podlahe je ich problém. Vysúkali si teda rukávy, handrami dlážku vysušili a umývali dobrú polhodinu. Irena jednu mláku, on druhú. Obaja si pritom pomysleli, ako dobre, že na tých miestach nemajú koberec. Potom si opäť prezliekol sveter za

tričko, ľahol si do postele, a aj keď mu od únavy padali viečka, nemohol zaspáť, no tentoraz nie z kávy. V hlave sa mu krútil kolotoč udalostí posledných dní, premietal si ich ako film, analyzoval, nechcelo sa mu veriť, že sa to naozaj stalo, že sa to naozaj môže stať. A práve jemu! A tiež rozmýšľal nad tým, ako málo pozná vlastnú ženu.

KAPITOLA VIII

Vstane z postele o desiatej, cíti sa, ako keby mu niekto dolámal kosti. Zistil, že cez deň spať nemôže. Aj keď je unavený, denné svetlo a zvuky z ulice ho donútia vstať. Dá si ľahké „raňajky“, kávu, uvarí kuracie soté na šampiňónoch s ryžou – dá si aj Irena, keď príde – umyje riad a zvyšok dňa len blúdi po internete, zapnutý televízor nevníma a čaká na Irenu, ktorá odišla do práce už o deviatej. Samozrejme, jej stačí menej spánku.

Je podvečer, tmavooranžové jesenné slnko zapadá, opiera sa do záclony, hádžucej na stenu štvorcový vzor. V ľavom dolnom rohu na obrazovke počítača mu bliká akýsi test osobnosti. Absolútne od vecí, pretože sa nachádza na blogu s politickými diskusiami, ktoré ho už poriadne štvú. Klikne teda na test. Už dlho si uvedomuje, že vlastne nevie, kto je. Celý život iba odhaľuje, kto nie je. A vlastne celkom nepozná ani svoju ženu. Podvedome klikne na blikajúce okno, aj keď nevie

prečo, lebo všetky takéto testy vždy podceňoval. A tiež nevie, načo mu treba vedieť, či je sangvinik, flegmatik, melancholik, prípadne choleric. A aj tak dobre vie, že najskôr sa približuje k melancholikovi. No automaticky začne čítať zadanie a vyplňovať test. *Test má dve časti, prvá je zameraná na vaše silné stránky, druhá na slabé. Pri každej otázke musíte vybrať a označiť jednu zo štyroch vlastností, ktorá je vám najbližšia...* Tak teda vyberal možnosti: dobrodružný, prispôsobivý, živý, analytický. Hneď dostane chuť vykašľať sa na to, ale pokračuje. Dobrodružný rozhodne nie je, živý tiež nie, teda nie že by bol mŕtvy, ale ak je to myslené ako energický, tak to teda nie je, analytický možno trochu, veď pri jeho práci by takým mal byť, ale určite je prispôsobivý, inak by to s Irenou tak dlho nevydržal. Označí teda prispôsobivý. Ďalej: vytrvalý, hravý, presvedčivý, mierumilovný. Pravdupovediac, nehodí sa mu naňho ani jedna možnosť. Ale najbližšie má asi k mierumilovnosti. Označí to a takto pokračuje, až kým nezodpovie všetky otázky. Nakoniec mu vyjde, že je na 47,5 % melancholik, 35 % flegmatik, 10 % sangvinik a 7,5 % choleric. Poradie presne tak, ako to vedel aj bez testu. Znechutene vypne notebook, pomasíruje si strpnuté kolená, na ktorých ho mal po celý čas položený, vstane a zadíva sa von oknom. Pred panelákom sa začínajú objavovať ľudia ktorí sa vracajú z práce, mamičky s deťmi na podvečernej vychádzke, psičkári zastavujúci sa každých päť metrov, aby si ich miláčikovia mohli označiť svoje teritórium. Najdlhšie sa pozeral na muža kráčajúceho popri múre sme-

rom k škôlke. Išiel popri dlhom múre náhlivo a striedal kroky v pravidelných intervaloch, takmer ako stroj. Najprv si myslel, že sú dvaja, až o chvíľu zistil, že ho sprevádza jeho tieň. Odrážal sa na múre, popri ktorom išiel, lebo slnko už zapadalo a svietilo dostatočne nízko, aby ho obkresľovalo na múr takmer kolmo. Ani nevie, čo ho na ňom tak zaujalo, možno jeho tieň, alebo chôdza, ktorá bola trochu čudná, ako chôdza androida alebo bytosti z iného sveta, neľudská, neživočíšna. Po udalostiach z posledných dní má pocit, že ho neprekvapí nič, ani keby to bol naozaj robot alebo mimozemšťan. Ani nevie, ako dlho sa pozeral von oknom, ale keď sa obrátil na zvuk Ireniných kľúčov vo dverách, zistil, že je už dosť tma na to, aby zapálil svetlo.

„Varil si niečo?“ zakričí spoza dverí, ani sa s ním nezvíta. Ak to takto bude pokračovať, asi jej už niečo povie.

„Je tam kuracie soté s ryžou,“ príde za ňou do kuchyne, zbytočne na ňu pozerá, asi mu ešte neodpustila a mieni viesť akúsi tichú vojnu. „Ako to ide v práci?“

Konečne sa k nemu obráti, v tvári so zvrášteným obočím sa dá čítať hraná nechápavosť. „Čo ti šibe?! Toto si sa ma ne-spýtal už roky!“

„No a...? Tak sa ťa pýtam teraz.“

Naozaj by ho zaujímalo, čo vlastne robí, lebo podľa všetkého robí stále na niečom inom, vraj v reklame je to tak. No vždy, keď sa jej na to spýtal, tak mu iba otrávene odvrkla, ako by ju strašne otravovalo zaoberať sa tým ešte aj doma a vy-

svetlovať mu niečo, čo sa mu možno bude zdať malicherné a vlastne ani nestojí za reč.

„Prosím ťa, prestaň!“ Naložila si na tanier ryžu, postavila kanvicu na čaj a začala jesť. On si opäť sadol pred televízor a tak nejako sa skončil jeho večer.

Zvonenie, vrava, zamračené, tma ako v rohu, umelé svetlo, otrávení kolegovia, na zemi šupka z banánu, rozliata káva, zošity, učebnice, ťažidlo na papiere, kalendár, spinkovač, pokazená kalkulačka, vypísané pero, arogantní študenti, nechť učiť, nechť ísť do tried, nechť pozeráť sa na nich... Odučil dve hodiny matiky a tri hodiny fyziky v tretiacich a štvrtáčich triedach. Väčšinou nechápali nič, bude im to musieť zopakovať. Možno to nepochopia ani na druhý raz, ale to už nie je jeho problém. Nech si ich zlenivené mozgy, stratené bez svojho mobilného telefónu a Googlu v ňom, poradia sami. Obed v školskej jedálni. Rozhovory s kolegami stále o tom istom. O tom, čo sa mu v poslednom čase prihodilo, im nepovedal ani slovo. Nevie si predstaviť, že by do rozhovoru, čo mali v nedeľu na obed, alebo čo im ktorý žiak zase urobil, vplietol vety ako: „Minule nás v chate na samote ohrozoval ozbrojený vrah, ktorého sme spúťali, ale aj tak ušiel. Potom moja žena zastrelila dvoch chlapov u nás doma.“ Nie, to si predstaviť ani nechce. Potom cesta domov starým autom. Zapnuté stierače, lebo zase leje. Takto to ide dookola niekoľko dní. Podobne ako celé roky predtým.

Pozerá sa do zrkadla na zahojenú ranu. Dnes mu vybrali štichy a vyzerá to obstojne. Asi mu tam po čase zostane len malá biela jazva a možno dokonca zmizne úplne. Voda kvapká, sklon zafrkaneho umývadla spája kvapky do tenkých pramienkov, ktoré skončia najprv v kanáli, a potom ktovie kde, možno sa vyparia a opäť sa dotknú jeho tváre v podobe dažďových kvapiek. Orosené zrkadlo ukazuje jeho zdeformovanú podobu, jediné miesto, ktoré odráža tú skutočnú, je kruh uprostred, v ktorom sa pozeral na jazvu. Teraz sa v kruhu odráža jeho brada s viditeľnými korienkami chlпов. Holil sa včera a dnes sa na to vykašľal. Občas rozmýšľa nad tým, že by si nechal narásť malé strnisko. Dnes už predsa na tom nie je nič nevhodné. Dokonca je to moderné. Mladší muži s ním vyzerajú staršie a elegantnejšie, starší muži zase mladšie, pretože im zakrýva ovisnuté kútiky úst či ochabnutú kožu pod bradou. Ochabnuté kútiky ešte nemá, aj keď jeho pokožka už zďaleka nie je taká pružná, ako bývala. Dva razy si pošúcha rukami celú tvár a otočí sa k chodbe. Po dvoch krokoch však zakopne o prah a spadne na zem ako vreco zemiakov. Bolo to také rýchle, že sa spamätá až s bradou na zemi, v ktorej pocíti bolesť. Na pravom kolene tiež. Došľaka! Pozviecha sa zo zeme, na kolene má krvavý flak – zoderatú kožu asi centimeter krát centimeter, znova sa pozrie do zrkadla a na brade uvidí niečo podobné. Naposledy sa mu to stalo pri páde z bicykla, keď mal asi sedem rokov. Vezme tampón, navlhčí ho peroxidom a priloží na bradu, potom na koleno. Trochu to štípe. Dori-

tikurvahovno! Už tu býva tak dlho, a o prah zakopne práve teraz! Sotva sa mu na hlave zahojí jedna rana, hneď si spraví ďalšiu. Teraz to vyzerá, že chodí do nejakého klubu bitkárov, alebo že ho týra vlastná žena. Rany prelepí náplastami, musí pripustiť, že náplast na čele vyzerá lepšie ako na brade, na kolene to, našťastie, nebude vidieť. Ako vyjde z kúpeľne, príde domov Irena, zbadá ho rovno v chodbe aj s tými náplastami.

„Preboha, čo sa ti zase stalo?“

„Pobil som sa v krčme,“ povie v snahe vnieť do toho humor. Dobré vie, že tomu by nikdy neuverila.

„No to určite.“

„Spadol som.“

„Kde?“

„Tu,“ hlavou kývne smerom k prahu dverí.

„No... nielenže si neoholený, ešte aj tá náplast. Prepáč, Peter, ale vyzeráš otrasne. Aj ku kaderníkovi by si už mohol zájsť.“

Nepovie jej na to nič. Vlastne má pravdu, ale šťve ho tá jej tendencia veci zľahčovať. Najmä, čo sa týka jeho. Nie, aby sa strachovala, či sa mu nestalo niečo vážnejšie, alebo aké veľké a hlboké sú vlastne tie rany, ktoré zakrývajú náplasti, či ich netreba zašiť, alebo aby na nej videl aspoň náznak rozrušenia, ale ju zaujíma iba to, ako vyzerá.

Otvorí si fľašu whisky, naleje poriadny pohár a sadne si pred televízor, kde ide nejaký kriminálny seriál s banálnou zápletkou. Pripadá si pri ňom, akoby žil v oveľa kriminálnejšom svete. Vlastne sa čuduje, že pri stave terajších správ, kde

niekedy päť minút rozoberajú problém s pokazenou práčkou alebo babkinou ukradnutou kabelkou, tam ešte nebolo, že jeho žena zastrelila v ich byte dvoch mužov, ktorí boli súčasťou akejsi nekalej činnosti v radoch štátnej polície, a že to súvisí s ozbrojeným mužom na úteku. Prečo im pri vchode ešte nezvonili novinári, môže len hádať, no tuší, že práve preto, lebo je v tom namočený kadekto z polície. Nemocnica, pohrebná služba, susedia, polícia... hocikto mohol kontaktovať novinárov. No nikto nič. Jediná zmienka, o ktorej vie, je tá z rádia – o Karolovi ako nebezpečnom mužovi na úteku, ale v súvislosti s nimi tam nebolo nič. Prezeral si všetky možné denníky, internet, pozeral televízne správy... ale nikde už o tom nebola ani zmienka. Vlastne mu to tak vyhovuje, pretože o nijakú „popularitu“ nestojí. Ale tiež je preňho záhadou, ako je možné, že sa z toho oni dvaja tak ľahko vyvliekli. Bola to síce jasná sebaobrana, ale aj tak. Nik nevzniesol nijaké obvinenie, nikoho to už netrápi... Ani Irena nevyzerá, že by ju to trápilo. Z toho, že zabila dvoch ľudí, sa spamätala až prirýchlo. Vyzerá to tak, že jediný, koho to trápi, je on sám.

V televízii sa pýta vyšetrovateľ podozrivého, kde bol v inkriminovanom čase, ten hovorí, že na zraze akvaristov, čo má byť nepriestrelné alibi. Vtom si prisadne Irena, pozrie naňho, hneď vie, že ho to nebaví a bez opýtania prepne na niečo iné.

Cíti sa ako v akejsi guli, ako vo veľkom ťažidle, a tí dvaja okolo majú nad ním absolútnu moc. Sú zdeformovaní, ako sa

pohybujú, ich podoby menia tvar, nevidí nič konkrétne, iba stále sa meniace flaky, ktoré niečo kričia. Strašne kričia, nevie čo, ale vie, že sa nemôže hýbať, je ako skamenený, a aj keby chcel, nemôže sa ani pohnúť. Hýbe iba očami, sleduje ich, oni sledujú jeho... ten krik sa už nedá vydržať, tají sa mu z neho dych, nemôže dýchať. Vtom sa s krikom zobudí celý spotený. Irena zapáli svetlo.

„Čo ti je?!“

„Zlý sen,“ povie, ešte stále dychčiac.

„O čom?“

O čom asi? Už sa mu to stalo druhý raz. Zato Irene to nehrozí. Nechápe, ako tie zabitia mohla zobrať tak ľahko. Aj keď v sne tie postavy dobre nevidel, vedel, že to boli oni, aj keď v skutočnosti tak nekričali, vtedy kričalo jeho podvedomie. „O čom asi?“

Nepovie nič, iba naňho pozerá práve rozlepenými očami.

„S tebou to nič nespravilo?“

„Jasné, že spravilo. Snažím sa s tým vyrovnáť. Našťastie, nemám nočné mory.“

„Sorry, ale nevyzeráš nijako otrasená,“ povie vyčítavým tónom, pretrie si oči a napije sa z vody na nočnom stolíku.

„A čo mám podľa teba robiť?! Chytať hysterické záchvaty? Alebo rumázgať od rána do večera?“

„Bolo by to oveľa prirodzenejšie, ako nejavíť nijaké známky strachu.“

„No tak teda prepáč! Ale nemienim sa pretvarovať iba pre-

to, lebo ty to považuješ za normálne. Veď dobre vieš, aká som.“

„Bojím sa, že práve to neviem.“

„Ako to myslíš?“

Ako to myslí? Zisťuje, že ju nepozná tak, ako si myslel, že sa preňho stáva nevyspytateľná, akoby sa ocitol v jednej klietke so skrotenu šelmou, v ktorej sa zrazu ozvú jej divoké korene.

„Niekedy sa správaš tak, ako by som vôbec nečakal. Myslel som si, že ťa poznám, ale teraz už fakt neviem.“

„Peťo, prosím ťa, prestaň to rozoberať. V hraničných situáciách predsa človek koná hranične. Je to buď, alebo.“

Nechce sa mu hádať. Je unavený. Poriadne sa nevyspal už celú večnosť. Lahne si späť a počká, kým Irena zhasne lampu. Oranžové svetlo nočných lúčok je oranžovejšie ako kedysi, je priam červené ako krv. Keď zavrie oči, vidí mláky krvi tých dvoch. Doteraz má problém prejsť cez tie miesta, aj keď ich už niekoľkokrát dôkladne vyčistili. Dá sa na niečo také zabudnúť? Zabudnúť sa nedá, ale ľudská pamäť, našťastie, po čase stráca na intenzite, bledne, redne, a môže len dúfať, že o niekoľko rokov sa mu spomienka na to bude zdať rovnako prchavá ako zlý sen, ktorý s jeho životom nemá nič spoločné.

Ide z práce na parkovisko, za ním sa ešte rozlieha krik študentov, ktorý je však oveľa slabší, ako ho počúval celý deň. V ruke kufriček s písomkami a kľúče, v druhej mobil a prezerá si neprijaté hovory. Mama. Úplne zabudol, že jej sľúbil, že k nej s Irenou zajtra prídu. Je víkend, tešil sa, že si konečne pospí,

ale ráno bude musieť vstať a šoférovať hodinu a pol. Mamin zlozvyk je volať mu, kedy sa jej zachce. Dobré vie, že je v práci, aj tak mu volá, akoby sedel doma a nič nerobil. Keď jej potom volá späť, ešte mu vyčíta, prečo jej nezdvihol. Odomkne auto, nasadne a pozrie sa do zrkadla. To zas bude rečí! Na čele má ešte ružovú jazvu od tržnej rany a na brade stále náplasť, zakrývajúcu chrastu. Dnes sa mu dvakrát odlepila, pretože ako rozpráva, tak sa uvoľňuje. Všimol si to, až keď videl pobavenie na tvárach študentov. Rýchlo si visiaci kúsok náplasti, držiaci iba na jednom konci, prilepil späť a pokračoval ďalej. Vlastne by ho ani nemusel mať, ale vyzerá to predsa len lepšie ako chrasta. Čo povie mame? Povie jej pravdu. Aj o krúpe, aj o páde doma v chodbe. O tom, že bol len nedávno presvedčený, že sa chce dať rozvieť, jej nepovie ani slovo. Dúfa, že ani Irena, pretože inak by mu mama čistila žalúdok minimálne mesiac. Irena s ňou vychádza veľmi dobre, presnejšie, má ju omotanú okolo prsta. Občas má pocit, že mama ju má radšej ako jeho. Vlastne má pocit, že mu tak trochu kradne vlastnú mamu. Vždy presviedčal sám seba, že je to len iracionálny pocit, a že je vlastne super, ako dobre spolu vychádzajú, ale aj tak v ňom už roky kypí zlosť. Mama má byť predsa na strane svojho dieťaťa! Má mať radšej jeho! Ale nie... u nich to bolo vždy tak, že keď sa vyskytol nejaký problém, jeho mama sa pridala na stranu Ireny. Podporila by ju asi aj pri rozvode. Už dlho sa to chystá mame vyčítať, ale nikdy na to nenabral odvalu. Sám nevie, ako sa to stalo. Po smrti otca, ktorý náhle

zomrel na mozgovú aneuryzmu, keď mal len štrnásť rokov, sa mama upla naňho. Až priveľmi. Nikde ho nechcela púšťať. Stále ho kontrolovala. Keď meškal čo i len pätnásť minút, už bola presvedčená, že sa mu niečo stalo a bola schopná volať do nemocníc a na políciu. Bolo to tak vlastne až dovtedy, kým nespoznal Irenu. Nijaká jeho priateľka predtým na ňu nemala taký vplyv ako ona. Skrátka, prestala sa oňho báť. Na jednej strane je to dobré, no na druhej strane až podozrivo čudné. Také radikálne zmeny sú zvláštne vždy. No nikdy sa tým príliš nezaoberal, bol rád, že mu mama dala konečne pokoj. No keby jej zajtra povedal o tom, čo sa im stalo v poslednom čase, je presvedčený, že zase by sa začala báť a kontrolovať ich oboch. Musí sa s Irenou dohodnúť, že jej o tom nepovedia ani slovo.

KAPITOLA IX

Mama má žltého kanárika. Nikdy ho nepočul spievať, iba čudne písať. Volá sa Mando. Najprv mu chcela dať meno Mango, pretože má presne takú farbu ako mango, ale to jej pripadalo trápne, tak nakoniec vyfasoval meno Mando. Niežeby bolo meno Mando menej trápne, ale vtákovi je to úplne jedno. Odkedy si pamätá, vždy mali nejakého kanárika. Hneď ako jeden uhynul, nahradili ho ďalším. A tak sa stalo, že asi trikrát našiel na dne kletky mŕtveho vtáka hore nohami. Vždy sa rozplakal a potom išiel malé bezvládne telo zahrabať pred panelák. Teraz je to hádam aj trestné. Raz sa dokonca stalo, že hneď nato, ako vtáka zahrabal, vyhrabal ho akýsi pes a odniesol ktoviekam. Možno ho aj zožral. Mando zapíska a mama pred nich položí obed. Pečené mäso s červenou kapustou a s knedľou. Mama sa usmieva od ucha k uchu s výrazom bažiacim po pochvale.

„Mami, vonia to super!“

„Elenka, takto to vieš iba ty,“ vtiera sa Irena. Jedlo je naozaj dobré, ale Irena by to povedala, aj keby pred nich položila plesnivú špongiu.

„Tak, moji, rozprávajte, čo nové,“ povie mama a pritom im servíruje obrovské porcie, ktoré by si sami nikdy nenabrali.

„Nič zvláštne,“ povie prvá Irena. Našťastie.

„V podstate nič, čo by stálo za reč. A ty?“

„Čo už len ja môžem mať nové...? Oliver je zase v nemocnici. Ktovie dokedy.“

Oliver je ich sused. Zomiera, odkedy si pamätá. Je asi mamin rovesník, jeho žena tiež a ich dcéra Barbora je zase jeho rovesnička. Vlastne je o dva roky mladšia, ale v detstve sa spolu hrávali, a to aj vtedy, keď mu dievčatá liezli trochu na nervy. Dokonca u nich viackrát prespala, keď mala jej mama problémy s otcovým zdravím. Zniesol ju pri sebe nielen preto, lebo bola tichá, nemala maniere ako ostatné dievčatá, ale hlavne ju tak trochu ľutoval. Chodili do tej istej základnej školy, na strednú už inde. Potom sa už stretávali čoraz menej a teraz vie o nej len to, že vyštudovala manažment, má dve deti a žije v Prahe. Vlastne ani presne nevie, čo je a vždy bolo jej otcovi, a ani sa tým nesnažil zaoberať. Bol skrátka stále slabý, chudý, chorľavý... Chorý. Od nepamäti ho volali „hrkálka“, pretože vždy so sebou nosil v plastových nádobkách veľa tabletiiek, ktoré stále hrkotali.

„Mami, čo mu vlastne je?“

„Má slabé pľúca. Nevládze dýchať.“

„Aha,“ to mu ako vysvetlenie stačilo.

„Minule tu bola aj Barborka.“

„Vážne? Ako sa má?“

„Dobre, čaká tretie dieťa,“ povie s miernou výčitkou v hlase. Už sa zmierila s tým, že zrejme nikdy nebude mať vnúča, ale aj tak si občas neodpustí uštipačné reči či tón hlasu. Vtedy je vlastne rád, že nemajú dieťa, a istým spôsobom je na to dokonca hrdý, pretože sú iní, pretože nezapadajú do akýchsi spoločenských šablón, a pretože sa to dá označiť ako istý druh vzdoru. Človek by mal mať dieťa iba preto, že to chce on, nie preto, že jeho rodičia chcú vnúča, či preto, aby sa na nich spoločnosť nepozerala čudne. Aspoň v tomto je originálny. Pozrie sa na Irenu, tá len ticho je, krája a prežúva, krája a prežúva... no je mu jasné, že ani jej neunikla mamina výčitka.

„Minulý mesiac bol v nemocnici aj Štefan Horák,“ pokračuje mama, pretože si zrejme uvedomila nevhodnosť svojich výčítiek.

„Čo?! A prečo?“

„Dostal infarkt.“

„To sa dalo čakať už oveľa skôr. Myslel som si, že ho nikdy neporazí.“

Štefan Horák je ďalší sused. Je niečo starší od jeho mamy a vždy bol veľký sukničkář. Podvádzal svoju ženu, vlastne ženy, pretože sa rozviedol trikrát, teda pokiaľ vie. Ženy sa v jeho byte striedali tak rýchlo a mizli tak nenávratne, že vlastne nemal nikdy prehľad o tom, s kým tam žije. So ženami

si nedal pokoj ani v staršom veku, vlastne by bol prekvapený, keby s tým prestal. Dokonca sa mu pred niekoľkými rokmi na schodisku pochválil, že berie viagru a že je to ohromný vynález. Odvtedy ho (aspoň v duchu) nenazval inak ako geriatrický viagroid. Niet divu, že dostal infarkt.

„Už je doma. A vyzerá v poriadku.“

„Hm...“

Pamätá si, že keď zomrel jeho otec, začal baliť aj jeho mamu. Stále jej nosil kvety, bonboniéry, sám sa pozýval na obed... Dokonca aj jemu kúpil zopár hračiek, nejaké autička a stavebnicu, aj keď už z takých hračiek dávno vyrástol. Vtedy sa naozaj bál, pretože posledné, čo by si želal, bolo, aby sa s ním jeho mama zaplietla. Ale jeho mama má, našťastie, toľko zdravého rozumu, že sa tak nestalo.

„Peťko, čo sa to vlastne stalo? Hovoril si, že krúpa, ale ako je to vlastne možné?“ pýta sa už druhý raz na jeho jazvu na čele. Na rozdiel od svojich žiakov a kolegov jej povedal pravdu, no ako predpokladal, tá je oveľa menej uveriteľná.

„Mami, veď som ti už povedal – obrovská krúpa prerazila strešné okno na chate a trafila ma rovno do čela. Čo na tom nechápeš?“

„Bola naozaj až taká veľká?“ Pozrie sa na Irenu, akoby jej jedine ona mohla podať rozumnú odpoveď.

„Bola,“ takmer skríkol.

„Bola,“ potvrdí Irena, ktorej tanier je už takmer prázdny.

„Bože, Peťo, dávaj si na seba viac pozor!“

„Veď tá krúpa nebola moja chyba,“ nechcel to urobiť, no podvedome svoj pohľad nasmeroval na Irenu.

„Čo... chceš povedať, že je to moja vina?!“ Konečne prestane jeŕ a vráti mu pohľad.

„No... keď už sme pri tom, keby sme nemali posteľ rovno pod tým oknom, tak, ako som hovoril, nestalo by sa to.“

Pritom nemyslel len ranu na hlave, ale aj na celý ten kolotoč s Karolom.

„Peter, neŕtvi ma! Neviň zo všetkého mňa! Mala som ťa vtedy nechať tak, a nie ťa zaviesť do nemocnice.“

„Do nemocnice?!“ Zhíkla mama.

„Hej, museli mi to zaŕiť. Mami, veď to nič nie je.“

„Akože nič?“

„Je to iba malá jazva, ktorá časom zmizne,“ povie Irena.

Chvíľu je ticho, Peter naleje všetkým víno, no nezje ani polovicu z toho, čo mu naložila mama.

„Čo... nechutí ti?“ pýta sa mama. Neznáŕa to. Keď konzumuje jej jedlo, je to, akoby ho mala opäť pod kontrolou. A to sa týka aj toho, keď ho nezje celé. Vždy to tak bolo.

„Mami, naozaj už nevládzem.“

„Nie si chorý?“

To neznáŕa tiež. Je to vždy jediné, čo jej príde na um. Nikdy nepochopí, že také množstvo jednoducho zjeŕ nevládzde. Možno aj preto, že Irena zje vždy všetko, čo jej naservíruje.

„Nie, nie som.“

„Mamičkin maznáčik!“ zašomre Irena. Bola ticho doŕ

dlho, ale keď sa posilnila vínom, rozviazal sa jej jazyk. Toho sa obával. „Povedz mame, čo za nápad si nedávno dostal!“

Nečakal, že sa to udeje tak rýchlo. Tušil, že je tu tá možnosť, že ten rozvod Irena vytiahne, ale predsa len dúfal, že to už v živote viac nespomenie. Alebo ak hej, tak aspoň po nejakej väčšej hádke... Dúfal márne.

„Čo tým myslíš?“ spýta sa, aj keď vie, že tým nič neodvráti.

„Tvoj synáčik sa chce rozviesť!“ povie takmer s pobavením.

Mame takmer zabehne, neveriacky naňho pozrie. „Peter! To nemyslíš vážne!“

„Nechcem sa rozviesť! Už nie. Áno, napadlo mi to, ale bol to len nejaký čudný skrat. Irena, a ty to dobre vieš! Tak prečo to tu vyťahuješ?!“

Mama sa pozerá raz naňho, raz na Irenu, zato Irena iba naňho a poriadne zazerá. „Prečo by som nemala? Tvoja mama má hádam právo vedieť, čo má za syna.“

„A čo má za syna?!“ rozhodne sa reagovať útokom, aj keď dobre vie, že to nedopadne dobre.

Odpije si z vína, pomaly pohár položí na stôl a rozhodne mu chrstne do tváre: „Nemožného magora!“

A oheň je na streche. Mama sklopí zrak do taniera, Mando zapíska, z bytu nad nimi sa ozve akési buchnutie, čo iba výstižne dokreslí nazhromaždenú zlosť.

„Ja že som magor?! A nemožný?! Mám predsa stálu prácu, učím denne aj sto detí, a ty, ktorá si chodí do roboty, kedy sa jej zachce, mi hovoríš, že som nemožný?! Veď ani neviem, čo

vlastne robíš! Prihlúple slogany a reklamy pre debilov?“

„Sám si debil!“

„Inteligentná odpoveď! Také slogany vymýšľaš?“

„Kretén!“

„Vážne, čo si naposledy vymyslela? Čo chce na meniny náš Peter – no predsa sveter? Mimochodom, svetre mi už neku-puj!“ Vie, že toto už fakt prehnal. Neznáša síce, že sa nikdy nestará o to, čo by naozaj chcel, a takmer vždy mu na nejaký sviatok kúpi sveter alebo podobne praktický darček, ktorý sa mu vôbec nepáči. Jej vkus, jej nápad (nenápad) a jej rozhodnutie. Bodka. Námietky by považovala za nezmyselné. Nikdy jej nič nepovedal, dokonca sa tváril, že ho jej hlúpe darčeky tešia. Možno jej to mal aspoň naznačiť. Problém však nie je vo svetroch, napokon – veď je to celkom milé, ale v tom, že aj v tomto vedie situáciu ona, aj v tomto rozhoduje bez opýtania, bez jeho zbytočného súhlasu.

Irena sa postaví, odíde do chodby rozhodnutá odísť a ma-ma letí za ňou. Je si istý, že keby tam mama nebola, tak by mu vynadala ako najväčšiemu sviniarovi na svete, a možno by mu aj jednu uvalila. No keby tam mama nebola, ich rozhovor by sa takto nevystupňoval, teda ani táto hádka by nevznikla. Čo vlastne teraz môže robiť? Utekať za ňou a ospravedlniť sa jej? Ani náhodou! Konečne jej povedal, čo si myslí.

Z chodby sa ozýva: „Irenka, upokoj sa! Zostaň!“

„Elenka, povedz svojmu synovi, že nech sa domov dopraví, ako chce!“

Do toho počuť štrnganie kľúčov od auta.

„Nechod nikam. Veď vy si to vysvetlite.“

„Tu nie je čo vysvetľovať. Peter je debil, tak buď si to uvedomí a začne sa správať inak, alebo nech sa pre mňa za mňa aj rozvedie!“

Ako ju tak počuje kričať z chodby, kde zvuky akoby trochu zanikali v stenách, uvedomí si, že mu jej hlas prekáža. Nikdy predtým si to neuvedomil. Nevie, či iba vtedy, keď kričí alebo stále. Odkedy je to tak? Bolo to tak vždy, len si to nepripustil? Nie. Nevie odkedy, ale je presvedčený, že jej hlas mu ide poriadne na nervy. A vlastne myšlienka na rozvod je mu rovnako ľahostajná ako ich manželstvo. Nie je proti rozvodu, ale ani zaň. Je mu to jedno. Uvedomil si to v tejto chvíli. Mando opäť trochu vydesene zapíska, a tým akoby potvrdil to, k čomu práve dospel.

„Nie som debil! To si vyprosím, ty arogantná mrcha!“

„Peter!“ zakríkne ho mama.

Irena zostane na chvíľu ticho, pretože na takýto vzdor od neho nie je zvyknutá. Po chvíli povie: „Vidíš, Elenka, ako sa ku mne správa tvoj syn?“

To od nej nečakal. Nečakal, že sa uchýli k takému detinskému a úbohému kroku, ako hľadať oporu u jeho mamy.

„Veru, Peter, to si naozaj nemusel!“ Samozrejme, že sa mama pridala na jej stranu. Keď už nestojí pri ňom, nech je, dofrasa, aspoň raz nestranná!

„Mami, a ty jej večne nepritakávaj! Čokoľvek sa zomelie, si

na jej strane. Už mi to ide na nervy!“

Vyskočí zo stoličky, vletí do svojej bývalej detskej izby a tresne dvermi. Sadne si na posteľ s prikrývkou ešte od jeho puberty. Vlastne sa tu nezmenilo takmer nič, až na to, že sem mama premiestnila svoj šijací stroj a poličky na stene nie sú také preplnené ako kedysi. Väčšina rodičov si po odchode detí z domu zriadi v ich izbách čosi ako sklad alebo čítareň, posilňovňu či spálňu pre hostí. Ale jeho mama nič z jeho vecí nevyhodila ani nedala do pivnice. Namiesto toho oprašuje jeho plastové figúrky, knihy, cédečká, ktoré už nepočúva, a iné drobnosti, ktoré tu stále stoja z nostalgie za dávnymi časmi. Vždy, keď prídu, tak tu s Irenou spia, no nikdy tu nemali sex. Pripadá mu to čudné – na jeho starej posteli (aj keď je rozkladacia, stále sú tu dvaja natlačení), v jeho detskej izbe, s mamou vedľa... To skrátka nejde. Lahne si na posteľ, pretrie si rukami oči a zavrie ich. Už ani nevníma, čo si tie dve na chodbe hovoria. Po chvíli si uvedomí, že vlastne ani nemá čo vnímať, pretože je ticho. Irena už asi odišla a mama trucuje vo svojej izbe. Nato sa však otvoria dvere a vojde Irena. Nechápe to. Vyzerá pokojná, po hneve ani stopy. Sadne si k nemu a hovorí, že sa nechce hádať. Hovorí, že by teraz mali držať spolu. A že sa musia navzájom chápať. A že ho má rada. Ani jemu sa nechce hádať. Ani vysvetľovať jej, že sa z neho stáva ľahostajný skeptik.

V tú noc mali spolu sex, vôbec im neprekážalo, že mama spí vo vedľajšej izbe.

KAPITOLA X

Počúva zvuky školy, vníma ich cez zatvorené dvere kabinetu a túži byť sám. Občas to človek potrebuje. Byť sám. No nevie si predstaviť, kde by to malo byť. Na ich chate určite nie, odkedy sa tam stala tá vec s Karolom, necíti sa tam už bezpečne. Ideálny by bol na to nejaký hotel, anonymná hotelová izba, kde zavrieť sa na celý víkend a vôbec odtiaľ nevyjsť, by bolo asi presne to, čo potrebuje. No ako by to vyzeralo? Ženatý muž v stredných rokoch príde na celý víkend do hotela, a vôbec odtiaľ nevyjde... Možno sa až príliš stará o to, čo si myslia ostatní. Možno by to naozaj mal urobiť. Otvoria sa dvere a vojde kolega Andrej.

„Ešte dve hodiny a padám. Dnes je na hovno deň!“

Andrej je od neho o päť rokov starší, učí dejepis a srší z neho, že chcel v živote robiť niečo iné, ako učiť na strednej škole. Chcel napísať knihu, akýsi historický román, vlastne ho asi doteraz píše, ale nikdy s ním nie je až taký spokojný, aby ho

konečne dokončil.

„Stalo sa niečo?“

„Ale... nič zvláštne, len sú dnes ako čerti. Už mám toho fakt po krk!“

„Hm... Po víkende sú vždy rozbláznení.“

Kedysi to prekážalo aj jemu, ale zisťuje, že čím ďalej, tým viac je mu to jedno a jeho narastajúca ľahostajnosť si našla uplatnenie aj v jeho práci. Nikoho nemieni upozorňovať a už vôbec nie prekrikovať.

„Počúvaj, neprišli by ste na večeru? Minule moja žena spomenula, že ste už dávno neboli na návšteve.“

Ísť k niekomu na návštevu, navyše ako pár s Irenou, a predvádzať istú formu spoločenského taktu, je teraz to posledné, na čo má náladu. Tváriť sa, že život je v podstate fajn, a keď aj nie, že je aspoň znesiteľný... To teda nie. Andrej má so ženou dve deti v puberte – staršieho syna a mladšiu dcéru a akosi až priveľmi presne zapadajú do pravidiel spoločnosti, ktoré on čoraz viac neznáša. Vždy, keď sú u nich, sála z ich domu rodinná atmosféra, ktorá ho dráždi. Ani nie preto, lebo by sa mohlo zdať, že v porovnaní s nimi on s Irenou niečo zmeškali, ale preto, lebo celá tá atmosféra, celý ten dom presiaknutý úsmevmi a deťmi a jedlom a celou zbierkou sentimentálnych spomienok, mu pripadajú ako jeden veľký sebaklam, ilúzia, ktorá je taká silná, že ju nevidí nik iný – iba on. A tvrdiť hocikomu opak je zbytočné. Chce mu povedať: „Nie, nechcem ísť k vám na večeru, nechcem vidieť tvoju ženu ani deti, ani

zarámované fotky tvojich detí všade naokolo, ani psa v búde pri dome, ani pokosený trávnik, ani úhľadne vysadené kvetiny. Namiesto toho povie: „Jasné, poviem Irene.“

Je to lenivosť? Zbabelosť? Nedostatok energie vzdorovať? Ktovie... Keby nevedel, že Andreja neteší jeho práca, možno by mu aj povedal, že nech si svoju večeru kamsi strčí. Skrátka by toho bolo už priveľa – jeho idylický život by nemal kaz. Ale takto vie, že na lesklom, čistom povrchu jeho života je aspoň jedna zhrdzavená štrbina, kaz, a to dosť veľký. A tak má s ním aspoň niečo spoločné.

Zvonenie oznámi začiatok hodiny a to, že má ísť učiť študentov, ktorí o to nestoja.

V piatok večer sedia za stolom s pečenou kačkou na tanieri a s červeným vínom v pohári. Neznáša pach kačice, vlastne nemá rád ani jahňa, ani králiku, ani iné priveľmi aromatické, inými tak ospevované zvieracie telá. Tu sa však musí tváriť, že mu to chutí, pretože je na návšteve. Vidieť, že Andrejova žena Beáta si na tom dala záležať. Tiež sa tvári, že nepočuje štekot psa, ktorého dráždia vtáky na dvore. Nechápe, ako mohli postaviť vtáčiu búdku rovno pred psou búdou. Boli tu už niekoľkokrát, no nervózne štekanie a zúfalý pohľad psa sa nedali prehliadnúť. Irene, sediac oproti nemu, opäť iba prežúva a naberá si na vidličku ďalšie kúsky, až má pocit, že jedlo vôbec nevychutnáva, asi sa len chce zavďačiť hostiteľke. Po úvodných rečiach, ktoré sú stále o tom istom – o práci, o ich

deťoch, o zdravotných neduhoch a iných veciach, ktoré v podstate nikoho nezaujímajú, by človek čakal niečo viac, ale tu sa toho asi nedočká. Irena je so svojím bezduchým rečnením spokojná a Beáta zrejme tiež. Nadhodíť inú tému ako to, že ich dcéra sa pred týždňom vrátila domov opitá, či kam chcú ísť na dovolenku, neprichádza do úvahy. Namiesto jedenia kačice si doleje víno, vlastne ho už takmer nalačno vypil dosť a začína byť pripitý.

„Peťo, nechutí ti?“ pýta sa Beáta.

„Nie, nie, je to naozaj dobré, len som akýsi plný.“

Irena naňho zazrie, akoby jej niečo urobil, a dá si posledný hlt. Na tanieri neostalo nič, čo vždy u nej neznášal. Nevie, čím to je, možno maminou výchovou vedenou až do takej slušnosti, že sa to môže zdať až neslušné, ale z detstva má zafixované, že na tanieri treba vždy niečo nechať, aj keď mu chutí, aj keď by najradšej vylízal tanier a ešte si pridal. A doteraz to tak robí, na rozdiel od Ireny. Ani vlastne nevie, prečo je to tak, ale zjesť všetko do posledného kúska sa mu zdá nenásytné, priam nechutné. A zvlášť u ženy. Nikdy jej to nepovedal, ani o tom neuvažuje, ale teraz sa pristihne, že na ňu zazerá rovnako ako pred chvíľou ona naňho. Dopije víno, a tak Beáta pohotovo zareaguje: „Dolejem ti ešte?“

„Nedolievaj mu nič,“ zašomre Irena. Opäť ho chce mať pod kontrolou. Opäť ona stláča gombíky vo výťahu. A on má toho dosť! Práve teraz.

„Ešte si dám!“ Všetci naňho pozerú, Andrej neutrálne,

Beáta vylakane, Irena varovne, a do ticha pred búrkou zašteká pes. Pripomenulo mu to hádku u mamy. Situácia sa opakuje, až na to, že tentoraz je tu viac svedkov a okrem toho si viac vypil. Irena naňho pozerá stále výstražne, ale v jej pohľade je aj náznak prekvapenia, pretože nie je zvyknutá, že jej oponuje. Beáta mu doleje víno, ihneď ho takmer celé vypije, pričom sa provokačne pozerá na Irenu. Tá sa rozhodne nadhodiť neutrálnu tému na rozhovor, dúfajúc, že nebudú nijaké scény.

„Zase je chrípkové obdobie. Vraj je to nejaký nový vírus, ktorý je oveľa odolnejší.“

„Dôležitá je prevencia. Učítelia by mali byť zaočkovaní zadarmo,“ pridala sa Andrej.

„Ja nepovažujem za dôležité nič,“ vyletí z neho, až sa sám začuduje. Ich snaha bola márna, oheň je už na streche. „Je mi jedno, či sa zajtra na Zem zrúti obrovský asteroid a všetko to tu zničí, alebo ľudstvo zo dňa na deň vyhynie na nejaký nový zmutovaný vírus. Ľudstvo je pre Zem úplne nepotrebné, vlastne to tu celé iba zamoruje, zamoruje to aj okolo nej – veď vo vesmíre lietajú tony kadejakého smetia...“ naleje si ďalší pohár a celkom sa baví na ich tvárach. „Dúfam, že sa raz ľudia zničia sami. Aj keď to nebudú chcieť. No mali by to chcieť. Mali by vyhynúť ako druh, ktorý sa pre to rozhodol sám. Mohli by mať v sebe aspoň toľko sebaúcty, aby sa definitívne rozhodli prestať sa množiť.“ Jeho monológ vyvolal na ich tvárach nechápavé grimasy. Možno by stálo za to, keby si ich odfotoval. Ale tým by si pokazil myšlienkovú niť. „Naše neustále

rozmnožovanie,“ pokračuje, pričom sa čuduje, že vôbec dokáže súvisle rozprávať, nieto ešte sformulovať svoju životnú filozofiu, „aj tak k ničomu nespeje. Dookola to isté. Narodenie a smrť, narodenie a smrť... Zomrú aj deti našich detí, aj deti ich detí. A ak si niekto myslí, že deti sú pokračovaním ich života, tak trpí len ďalším z radu sebaklamov, ktorými sa celý život obklopuje. Ľudstvo by sa malo prestať množiť!“ dopovie a vypije pohár do dna. Konečne povedal to, čo si myslí, bez ohľadu na to, čo si o tom pomyslí niekto iný. Vždy mal v sebe skeptika, len v ňom vždy driemal, a až teraz sa zobudil.

„To myslíš vážne?“ pýta sa Beáta, nevie, čo si o tom myslieť.

„Bea, neber ho vážne,“ ozve sa Irena, akoby sa chystala odignorovať to, čo práve povedal.

„A prečo by ma, dofrasa, nemala brať vážne!“

„Čo je s tebou? Šibe ti? Čo už ide na teba kríza stredného veku či čo?!“

„Irena, prosím ťa, zavri hubu!“ neveril, že jej to niekedy povie. Cíti sa však ako víťaz.

Na chvíľu je ticho, všetci mlčia, nevedia čo povedať, vlastne by to asi nevedel ani on. Po chvíli sa zase ozve Irena. „Prepáčte, ale v poslednom čase je nejaký čudný.“

To hádam nie! Ešte sa ho snaží aj ospravedlňovať. Ako matka malé decko, pretože nezvláda jeho výchovu.

„Aký čudný?! Iba konečne hovorím to, čo si myslím. A mal som to urobiť už dávno. Lenže pri tebe mať vlastný názor je takmer nemožné!“

„Názor, že by malo ľudstvo vyhynúť?!“

„To si myslím.“ Aj keď vie, že hovoriť také veci manželskému páru s dvoma deťmi je ako hádzať hrach o stenu.

„Ty si fakt kretén! Len aby to nebolo tak, že žiadosť o rozvod podám nakoniec ja!“

„A čo ti v tom bráni? Bojíš sa, že by si už nenašla ďalšieho truľa, ktorému by si mohla skákať po hlave?!“

„Toto už preháňaš! Čo sa ti, preboha, stalo?“

„Ty sa pýtaš, čo sa so mnou deje?!“

„Peťo, upokoj sa...“ snaží sa urovnať situáciu Andrej.

Pes vrčí, šteká, trhá reťazou, na ktorej je priviazaný, to ho štve zo všetkého najviac. Prečo tu každý prehliada dôležité veci? Všade vidieť iba pretváрку, životné divadlo, nechutný tlak spoločnosti, ktorá z nich spravila poslušné bábky, či si to už uvedomujú, alebo nie. Nič nie je úprimné. Od nacvičených úsmevov cez zbieranie hlúpych sošiek mačiek vo vitríne, výchovu ich detí či prefarbené vlasy. Načo to všetko?!

„Prekristapána, robte dačo s tým psom!“ skríkne. „Už sa to nedá počúvať! Čo ste všetci hluchí?! Ako vám mohlo napadnúť dať to krmidlo rovno pred jeho búdu?! Dajte ho kamsi za dom!“

„Má pravdu,“ povie na počudovanie Andrej.

„Čo?!“ Nechápe Beáta. Vlastne chápe, ale skôr nechápe, prečo sa pridáva na jeho stranu.

„Už dávno som hovoril, že to krmidlo treba dať preč, ale ty, že nie – kvôli deťom. Veď deťom je nejaká vtáčia búdka už

dávno ukradnutá a chudák Dunčo ide z toho zošaliť.“

„Chceš povedať, že zase je chyba vo mne?!“ zakvíli žena ukrivdeným hlasom.

„Bea, chcem tým povedať iba to, že tá búdka pre vtáky musí ísť preč.“

„Pre mňa za mňa, daj si ju preč aj teraz!“ Vystrelí zo stoličky a hodí servítku na tanier, akoby hádzala rukavicu do ringu.

„A vieš čo? Aj idem!“ V sekunde sa postaví aj on a už kráča kamsi von. Za stolom zostali iba oni dvaja. Irena naňho stále zazerá, ale už miernejšie.

„O čo ti ide?“ spýta sa pokojne.

„O nič.“

„Naozaj sa chceš rozviesť?“

„Neviem.“ Naozaj nevie. Je to čudné zistenie, ale prišiel na to, že je mu to jedno. Vstane od stola a ticho povie: „Mali by sme ísť.“ Nič iné v tom okamihu ani urobiť nemôžu. Nielenže sa strápnilo hádkou pred kamarátmi (aj keď slovo kamaráti je asi silné, až tak dobre zase spolu nevyhádzajú), ale vyvola-li hádku aj medzi nimi. Našťastie, Irena neprotestuje a spolu vyjdú von. Tam sa im naskytne pohľad na Andreja, ako mláti sekerou do dreveného stĺpa, na ktorom je pripevnená búdka. Stĺp je totiž zaasfaltovaný v zemi, takže jediné, čo mu zostáva, je zotrúť ho. Zúrivo mláti do hrubého kusiska dreva (pritom vtáčia búdka je malá a ľahká), až sa mu na čele objavia kropaje potu napriek tomu, že je už pomerne chladno. Vlčiak Dunčo do toho šteká, buď sa už úplne pomiatol, chudák, alebo si celé

to divadlo vysvetľuje ako prejav násilia, a tak sa chce pridať.

„Dunčo, čuš!“ kričí naňho, no márne. Šteká ešte viac. Zúri, až sa mu na papuli objavia spenené sliny.

Príde mu na um, že kropaje potu na čele a sliny na psej papuli sa dobre dopĺňajú. Až má chuť sa zasmiať. Vo dverách sa objaví Beáta, chce sa ospravedlniť za svoje správanie (aj keď si stále myslí, že nepovedal nič zlé) a rozlúčiť sa, no vtom sa psovi konečne podarí pretrhnúť reťaz. S vrčaním sa rozbehne rovno naňho a zahryzne sa mu do lýtka. To teda rozhodne nečakal. Keby túto scénu videl v kine, asi by sa zasmial. No teraz má namiesto úsmevu na tvári bolestný kŕč. Obe ženy kričia, Andrej sa snaží odtiahnuť psa, no ten nie a nie pustiť. Asi načisto zošalel.

Asi po minúte zovretie povolí, no to si už takmer necíti nohu. Odtiahnu ho dovnútra a Dunča priviažu na reťaz. Medzitým Irena zavolala sanitku, počul to len matne. Možno aj na chvíľu stratil vedomie. Vidí prederavené nohavice, krv, strach na tvárach všetkých troch a jemu je to smiešne. Smeje sa, rehoce ako zmyslov zbavený, všetci to pripisujú šoku, ale on vie, že to tým nie je. Tejto situácii prikladajú oveľa väčšiu vážnosť ako on sám, a to ho núti smiať sa do popuku. Bude to síce hlúpe nemôcť nejaký ten čas poriadne chodiť, ale jemu je to teraz jedno. Jediné, v čo dúfa, je, že ten pes nemá besnotu, pretože zomrieť na ňu by napriek všetkému nechcel. Je totiž minimálne tisíc lepších spôsobov ako zomrieť.

Po nejakom čase – pojem o ňom stratil – iba tipuje, že asi

za štvrt' hodinu, prišla sanitka, naložili ho na nosidlá a odviezli na pohotovosť. Trvalo im dosť dlho, kým prišli, keby sa stalo niečo vážnejšie, asi by už zomrel. Na pohotovosti to vyzeralo rovnako ako naposledy, až na to, že tentoraz bol na nosidlách on sám. A pohľad odtiaľ bol oveľa mizernejší ako zo stoličky pri stene. Všetci naňho civeli, pretože vlastne ani nemali vo výhľade nič iné. Pichli mu nejakú injekciu, asi proti besnote alebo zápalu, alebo ktovie proti čomu. Poslali ho na röntgen, noha zlomená nie je, takže mu iba zašili tržné rany, obviazali nohu a dali barlu, aby s ňou mohol pekne krívať. Zranenia na jeho tele teda zase pribudli.

Keď sa videl doma v zrkadle s barlou v ruke, musel sa opäť zasmiať.

KAPITOLA XI

Zase by bol jeden z tých dní, keď sa dá všetko predvídať. Bežný deň v práci, s tými istými rečami, tvármi naokolo, aj s rovnakým pocitom zbytočnosti. Štichy z nohy mu už vybrali, barlu už nepotrebuje, aj keď ho sval ešte občas zabolí a sem-tam trochu kríva. Bol by to deň ako akýkoľvek z tisícok pred ním, až na to, že ho prekvapila Irena. Zavolala mu, že ide poňho do práce a má sa okamžite bez vypytovania spakovať a odísť. Najprv si myslel, že sa niečo stalo jeho mame alebo jej rodičom, ale vraj to s tým nemá nič spoločné. Vôbec to nechápal. Za posledné dva týždne to medzi nimi začalo celkom fungovať, napriek jeho skepticizmu. Všetko sa akosi zlepšilo, aj keď to čakal najmenej. Možno práve preto, že už od svojho života nečakal nijaké svetlé chvíle. No tento jej rázny príkaz nechápe, zase je akoby len bábkou v jej rukách, ktorá si s ním bez opýtania môže robiť, čo chce.

„Tak toto teda nie!“

„Peter, prosím ťa!“

„Ak mi okamžite nepovieš, o čo ide, zabudni, že s tebou len tak odídem!“

„Na vysvetľovanie nie je čas! Všetko ti poviem v aute. Čakám ťa na parkovisku.“ Zloží.

To hádam nemyslí vážne! Je pol jedenástej, pred sebou má ešte štyri hodiny vyučovania, a má sa len tak pobrat preč. O niekoľko minút zazvoní. Mohol by teda rozpustiť triedu a zísť sa jej spýtať, čo sa vlastne deje. Aj tak urobil.

Ide teda za ňou, nič nechápajúc, ale tušiac niečo zlé. Prišla poňho do školy tak, ako rodičia chodia po svoje deti. Viezla ho aj ráno, pretože svoje auto má v servise. Nastúpi, ani nestihne nič povedať a Irena štartuje.

„Čo robíš?!“

„Musíme vypadnúť z domu!“

„Čo?! Prestaň, mám tam svoje veci!“

Vyjde z parkoviska, ignorujúc jeho protesty. „Tie sú ti teraz na nič. Doklady a peňaženku predsa nosíš vždy vo vrecku.“

„Dofrasa, čo sa deje?! Šibe ti?“

„Bodaj by mi šibalo! A ešte niečo: okamžite si vypni mobil!“

Aj keď netuší prečo, vypne ho. Míňajú rodinné domy popri ceste a dostávajú sa na hlavnú. Takúto ju ešte nevidel. Naštvanú, nervóznou, s obavami, to hej... ale nikdy nevyzerala tak, že by mala naozaj strach. Dokonca ani vtedy v chate, ani pri vlámaní k nim domov. No teraz je to inak.

„Pamätáš sa na Karola?“

„Čo s tým má on?“

„Ja ho poznám.“

„Ako to myslíš, že ho poznáš?!“ Už mu to akosi podvedome začína dochádzať, aj keď si to nie je ochotný pripustiť.

„Myslím tým, že som ho poznala už predtým, ako si s ním prišiel na chatu.“

Míňajú veľké budovy popri hlavnej ceste, zastávky s ľuďmi čakajúcimi na autobus, billboardy propagujúce všetko možné, a on nehovorí nič.

„Pozri sa, ak nechceš ísť so mnou, tak ťa tu vyložím a ži si svoj život bezo mňa,“ povie a zastane na červenu.

„Ty si do toho zapletená?“ Hlúpa otázka, zrejme je, ale nevie ako. Preto sa Karola až tak nebála. Vedela, o čo ide. Keď sa nad tým zamyslí, ktovie, či skutočne robí v reklamnej agentúre. Nikdy v jej práci nebol, iba dvakrát ju vyzdvihol pred budovou, v ktorej vraj pracuje, keď sa jej pokazilo auto. Možno tam naozaj pracuje, ale na niečom úplne inom ako na reklamách.

„Hej.“

Neznáša to jej stručné, rázne „hej“. Dakedy mu to na nej asi aj imponovalo, ale teraz to tak rozhodne nie je. Ale prečo sa zamýšľa nad takými vecami, keď tu ide o niečo oveľa vážnejšie? „Ako?“

„Viem, kde sú tie peniaze.“

„Čo?!“

„Viem, kde sú tie peniaze,“ musela mu to zopakovať znova.

„Tie, o ktorých hovoril Karol?“ Aké iné asi?!

„Hej.“

„Povedz mi to celé.“

„Išla som v tom s nimi. Niekoľko rokov. Spočiatku som nazaj viedla reklamnú agentúru, ktorá však vôbec nevynášala. Mala som celý zoznam prachatých klientov, riaditeľov a majiteľov veľkých firiem, o ktorých som si bola istá, že majú doma trezory napchaté prachmi. Spísala som ten zoznam aj s adresami a dala ho jednému známemu policajtovi, ktorý mi to už dávnejšie navrhol. Je to Karolov kolega. Videla som ho iba raz – keď ma s ním zoznámil. Potom až vtedy, keď sa dotrepaľ aj s tebou na našu chatu. Prišiel by aj tak. Mal tam už namierené. Na teba akurát len natrafil v pravý čas.“

„Takže by k nám prišiel aj tak?“

„Hej.“

„Kvôli tebe?“

„Hej.“

„Prečo?“

„Myslel si, že viem, kde sú tie peniaze. A mal pravdu. Povedal mi to jeho kolega, môj známy – Milan, tesne predtým, ako ho niekto zabil.“

„Kto?“

„To neviem. Nieкто z jeho kumpánov. Možno to bol Karol.“

„To nemôžeš ísť jednoducho na políciu a narozprávať im, že ťa do toho namočili a že si v tom nevinne?! A koľko by si vlastne z tých peňazí mala ty? Stálo ti to za to?!“

„Peťo, nebuď naivný... Z tých peňazí by som mala dvadsať

percent. Všetci sme v tom boli namočení rovnako. Navyše dvakrát som odlákala z domu celú rodinu na výlet, aby si boli istí, že doma nik nebude.“

„Chceš povedať, že to bolo vtedy, keď sme mali na chate tú rodinu s deťmi? Ten ‚rodinný‘ výlet?!“

„Hej.“

„Zatiaľ, čo si ich nútila zbierať hriby, doma im tvoji kumpáni vykrádali trezor?!“

„Tak asi...“

„To nemáš svedomie?“

„Peter, prestaň sa oháňať svedomím! Keby sme si konečne rozdelili zisk...“

„Kradnutým peniazom hovoríš zisk?!“

„Hovor tomu, ako chceš. Keby ma konečne vyplatili, mohli by sme sa presťahovať do domu a žiť úplne inak. Potom by si sa svedomím veľmi neoháňal. Okrem toho, veril by si, že toľko zarábam v reklamnej agentúre. Peter, ty asi naozaj uveríš všetkému!“

Na chvíľu má naozaj pocit, že sa mu sníva zlý sen. Stačí len zatvoriť oči a myslieť na prebudenie... Ale to neprichádza. Celý čas ho mala za debila. A ešte ho k tomu vystavovala nebezpečenstvu. A ešte sa na ňom asi aj celkom dobre bavila.

„Máš pravdu, možno uverím takmer všetkému, no tomuto sa mi uveriť nechce. Mala si ma celý čas za idiota, a ešte si sa na mne aj bavila!“

„A súhlasil by si s tým? Nevedomosť je niekedy lepšia. Aj

ilúzia bezpečia. A ver mi, že som sa vôbec nebavila. Nepovedať ti ani slovo o tom, odkiaľ mám peniaze, bolo pre mňa nepríjemné.“

Keď sa zamyslí, možno sa za tie roky preto tak zmenila. Možno naozaj vo vnútri trpela, dusila v sebe nočnú moru.

„Mala si mi to povedať.“

Nepovie nič, odbočí na diaľnicu.

„Kam vlastne ideme?“

„Po peniaze. A potom sa niekam nadobro spakujeme.“

„Ako to myslíš – nadobro?“

„Navždy.“

Pri tej predstave ho zachváti panika. Nechce nechať svoj doterajší život iba tak, aj keď s ním nie je bohvieako spokojný. Už nikdy nevidieť mamu, rodinu, známych, nikdy nepočuť školské zvonenie, aj keď mu ide tak na nervy... Nevie, či to zvládne. „To nie.“

„Čo nie? Ak by si tu aj zostal, mohli by ísť aj po tebe. Nejak sa museli dozvedieť, že viem, kde sú peniaze. Dostala som správu, že idú po mne.“

„Od koho?“

„Od jediného človeka, ktorému môžem veriť. Ten druhý, ktorému som rovnako verila, je už mŕtvý. Už je v tom zapletených veľa ľudí, vlastne ani neviem koľko. Nepoznala som ani tých, čo nás prepadli doma. Vlastne zobrať tie prachy a vypadnúť, je jediné, čo nám zostáva.“

Nikdy si nebol istý v hraničných situáciách. Keď mu

zomrel otec, zostal akoby paralyzovaný. Mama sa utápala v slzách, všetci nariekali, dávali najavo svoje emócie, zatiaľ čo on iba tupo na nich hľadel. Akoby sa pozeral na film, ktorý sa ho netýka. Otca mal veľmi rád, neznamenalo to teda, že by nemal za kým plakať, ale akoby mu nedochádzalo, že zomrel. Začal si to uvedomovať až postupne, keď sa mu chcel s niečím zveriť, alebo keď mu prišlo na um, čo by si asi jeho otec pomyslel pri tom alebo pri tamtom... a vtedy si uvedomil, že tu už nie je. A vtedy ho prepadli plač, smútok a úzkosť, zatvoril sa v detskej izbe, nejedol, nereagoval na klopanie, až jeho mama dospela k vyhrážkam, že vyvalí dvere alebo zavolá sanitku. Nikdy nespravila ani jedno, ani druhé. Teraz si pomyslí, že keby mal vlastné deti, tak by tie dvere vyvalil. Asi jeho správanie pripisovala smútku za otcom a nevedela, čo si s ním počať. Vlastne ani on nevedel, čo so sebou, ani to, ako sa k situácii postaviť, tak ako teraz.

„Stále môžeš vystúpiť a žiť bezo mňa,“ povie pokojným hlasom Irena. V tomto je jeho úplný opak. Vie zachovať pokoj aj v zložitých situáciách. Asi je naozaj niečo na tom, že protiklady sa priťahujú. Aj na tom, že ju má skutočne rád.

„To si neviem predstaviť.“

„Čo?“

„Žiť bez teba.“

„To je dobre, pretože čakám dieťa.“

KAPITOLA XII

Krvavá mláka za zväčšuje, čochvíľa bude pri jeho nohách. Nemá kam uniknúť. Nevidí ani vyvýšené miesto, kam by si stúpol. Mláka sa začína vlniť ako rozvírené jazero, niečo z nej vystupuje. Objavujú sa obrisy niečoho pohyblivého, živého, trhané pohyby bez sebakontroly nasvedčujú niečomu, čo sa mu zdá ešte absurdnejšie. Odrazu sa odtiaľ ozve krik, plač, už je mu jasné, že je to dieťa. Akoby od neho niečo chcelo, ale on nevie, čo má robiť. Postupne sa vynorí celé, nepravidelne kmitá malými ručičkami a nožičkami zafíkanými od krvi a on nevie, čo si s ním počať.

Ten hlasný, zúrivý plač sa nedá vydržať a on sa budí celý spotený. Irena vedľa neho chrápe, spánok má pokojný, tak ako vždy. K jeho krvavej nočnej more pribudol ešte strach z otcovstva. Po počiatočnom šoku zo zistenia, že Irena čaká dieťa, ho ovládol strach. Prečo práve teraz?! Ako na potvoru! Teraz, keď je na to najmenej pripravený, teraz, keď sú na úteku, teraz,

keď tomu dieťaťu môžu dať len ilúziu pocitu bezpečia. Už sa dávno rozlúčil s myšlienkou mať dieťa, a už ho vlastne vôbec nechce. Tak prečo, dofrasa, teraz?!

Pod oknom zaštekal pes. Sú v akomsi zapadákovke pri poľských hraniciach, v starej chate, ktorej podhubie ukrývalo peniaze z lúpeží, do ktorých je namočená jeho žena. Ešte stále mu to mozog akosi nespracoval, ani nevie, či si na to niekedy zvykne. Ako je možné, že si nič nevšimol? Naozaj je sila sebaklamu až taká veľká? Nech sa nad tým zamýšľa, koľko chce, aj tak k ničomu nedospeje. Aj tak je to už úplne zbytočné. Bude sa musieť s touto novou situáciou vyrovnať, a to čo najskôr.

Ráno spočítali peniaze. Presne milión a stotridsaťdvatisíc eur. Bankovky väčšie či menšie, vo zväzkoch po sto, dvesto kusov... Vždy túžil prehrabávať sa v takom množstve. Napokon, kto nie? Ich špecifický pach mu udiera do nosa a vyvoláva pocit vzrušenia. Oveľa lepšie by však bolo, keby neboli ukradnuté, vykúpené smrťou ktovie koľkých ľudí, keby nemuseli nikam utekať a keby k tomu všetkému nečakali dieťa. Pocit bezpečia a slobody, ktorý peniaze poskytujú, je v ich prípade narušený pocitom ustavičného ohrozenia a obmedzenia. Únava, krv, dieťa, peniaze, Irenina zbraň, pach tejto chaty, takmer nijaká istota... Toto všetko ho akoby udrie pästou do brucha, žalúdok sa mu náhle zdvihne a uteká na záchod. Tehotná je síce Irena, ale v poslednom čase zvracia iba on.

Hneď ako sa zbalili, vypadli. Irena myslela na všetko, zobrala aj jeho pas a objednala vraj letenky do akejsi diery na západe USA s prestupom v New Yorku. Ani sa nepýtal kde presne. Všetky ich peniaze poslala na účty ich mamám. Tým budú musieť niečo povedať. To bude ťažké. Ale vraj sa nemá strachovať, všetko dobre dopadne. To povedala hneď nato, ako skontrolovala, či má nabitú zbraň. Tú bude musieť nechať tu. Vlastne väčšinu vecí, ktoré nahádzala do kufrov, nechajú v aute na neplatenom parkovisku (ak také nájdú) alebo kdesi pomimo. A čo bude potom? To naozaj nevie. Mohli by mať relatívne skvelý život, ale rovnako sa to môže skončiť katastrofou. Keby sa na svoj život teraz pozeral v kine, pomyslel by si, že ide o nepodarený triler.

Teraz stoja vonku, opretí o auto v akomsi malom meste na severe Slovenska, jedia bagety kúpené v miestnom supermarkete a zapíjajú ich minerálkou a kolou. V okolí postávajú muži s pivom v jednej ruke, s cigaretou v druhej, našťvaní, že nie sú vyšší, že nemajú viac vlasov, že nemajú krajšiu babu, že vláda je nanič... vlastne našťvaní na celý svet. Keby tak mal ich problémy... možno by bol spokojný. Bageta je hnusná, navyše je mu zle.

„Irena, nejeďz to. Odteraz by si sa mala stravovať zdravšie.“

„Mne to chutí,“ povie a hltavo si z nej znovu odhryzne.

Kedy ti nechutilo? – pomyslí si, pričom si uvedomuje, že ten jej prehnaný apetít v poslednom čase (aj keď ho mala dobrý vždy) asi spôsobuje tehotnosť.

„Ale aj tak... mohli by sme zastaviť v reštike pri ceste.“

„To je príliš riskantné. Treba sa spakovať čo najskôr. Večer nám to letí z Viedne.“

„Podľa mňa si zbytočne paranoidná,“ povie, aj keď si myslí, že v ich prípade je paranoja iba do hĺbky preskúmaná realita.

„Nie som.“ Odpije si z koly a zvráští obočie. Aspoň niečo jej teda nechutí. „Ale môžeme sa niekde zastaviť neskôr.“

Po dvoch hodinách zastanú pri menšej reštaurácii pri ceste. Bielym písmom na podklade z tmavého dreva je napísané Matejev dvor. Netuší, čo tu má pripomínať dvor, asi bolo zámerom pôsobiť domácky a útulne už názvom, ale nevyzerá to tak. Obyčajná biela fasáda, dovnútra vedúce chladné kamenné schody a strohé dvere nie sú znakom útulnosti, dokonca ani reštaurácie. Jediné, čo mierni chladnosť výzoru, sú drevené okenice. Vypnú rádio, v ktorom sú celý čas naladené správy, z ktorých sa nedozvedeli nič podstatné, alebo aspoň nič prevratné či nové. Je to smutné, ale ďalšie podarené útoky samovražedných atentátnikov v dnešnom svete nie sú ničím výnimočným, dokonca to spomenuli len jednou či dvoma vetami. Ani politické ťahanice nie sú veľmi zaujímavé, ani protestujúci proti nízkym platom či vláde kade-tade po svete. Počúval ich jedným uchom, druhé mal zamerané iba na správy, ktoré by sa týkali ich dvoch, Karola či dvoch mŕtvych, ktorých zastreli Irena. O ničom z toho však nepadla ani zmienka. Je však dosť možné, že o niekoľko dní ich už budú hľadať a bude to vo

všetkých správach. Už len preto, že učiteľ si nemôže dovoliť len tak zmiznúť zo školy počas vyučovania a zamestnávateľovi sa ani neozvať. Určite už z toho robia humbuk a nechce si to ani predstaviť. Určite ho vyhodia. No to mu už môže byť jedno. Vystúpi z auta, prejdú popri ďalších štyroch zaparkovaných, čo znamená, že by tam nemalo byť veľa ľudí. Vojdú dnu, kde sa k nim otočí hneď niekoľko hláv.

„Dobrý deň,“ povie čašníčka za pultom.

„Dobrý deň,“ odzdravia obidvaja, sadnú si za stôl pre štyroch, pretože iné tam nie sú. Vo vnútri je na rozdiel od exteriéru celkom útulne, drevené stoly s bielymi obrusmi, drevené stoličky s vysokými operadlami, vyleštené parkety a kozub v rohu miestnosti splnili svoj účel. Je tu čisto a príjemne. Sadnú si k stene, pri oknách sú už nejakí ľudia, jeden pár, jeden muž osamote a zrejme rodičia s jedným dieťaťom. Všetci jedia, muž číta noviny a nik si ich nevšíma. Položí kufrík s peniazmi a pasmi na zem (zobrali ho so sebou, lebo nikdy neviete, kedy vám vykradnú alebo ukradnú auto), bundu si odloží na vedľajšiu stoličku, pričom mu v nej zaštrngajú kľúče. Aj jeho USB kľúč s obrázkami. Teraz by si mohol kúpiť veľa z tých vytúžených vecí, ale už ich nechce. Keď sa mu zdali veci nedosiahnuteľné, túžil po nich viac, ako keď má zrazu možnosť zaobstaráť si ich. Aj to je dôkazom toho, že idey sú silnejšie ako realita, že možnosti okrádajú o energiu dosahovať ciele.

Po chvíli príde čašníčka, objedná si grilované kura so zemiakmi, Irena hovädzie na hubách s ryžou. K pitiu si dajú len

vodu a on ešte dvojité preso. Mlčky na seba pozerajú, periférne vnímajú ľudí okolo, ktorí ani len netušia, že obyčajný kufrík pri stene skrýva vyše milióna eur. O chvíľu majú pred sebou jedlo. Zacíti známú vôňu a hneď z neho trochu opadne stres, no vzápätí si pomyslí, že úplne z neho neopadne už nikdy. Pozrie sa na kúsok hovädzieho mäsa na Ireninej vidličke. Približne také veľké je teraz ich dieťa. Podľa toho, čo mu povedala, sa to stalo vtedy u mamy. Kto by bol povedal, že svoju ženu po toľkých rokoch oplodní vo svojej detskej izbe?! Navyše potom, keď jej všetci lekári povedali, že deti mať nemôže? Absurdnosť je skrátka súčasťou života. Hlavne toho jeho. A možno v živote vôbec netreba hľadať logiku.

„Irena, čo chceš robiť s tými peniazmi?“

O tom, čo urobia s peniazmi, sa vlastne vôbec nerozprávali. Mohli by si kúpiť menší či väčší dom, obohnať ho vysokým plotom a žiť si tam skromne a jednoducho až do smrti. Ale mohli by s nimi robiť kopec iných vecí... Do tých vecí, čo mu prídu na um, však dieťa vôbec nezapadá. Na dobrodružný spôsob života môže zabudnúť. Aj keď už jeho terajší život by sa dal považovať za dobrodružný..

„Ešte presne neviem. Čo navrhuješ?“

„Kúpiť nejaký dom. Najlepšie na falošné doklady, pod ktorými by sme tam žili. Nenapadá mi nič iné.“

„Hm...“

„A s ostatnými peniazmi urobíme čo?“

„To neviem. Netreba rozhadzovať. V Amerike to nie je až

taká veľká suma. Skôr či neskôr si budeme musieť nájsť prácu.“

„Neviem až tak dobre po anglicky.“

„Budeš sa musieť naučiť.“

To je pravda. Bude sa musieť naučiť. Doteraz sa vlastne nezaoberal tým, že možno už do smrti bude musieť hovoriť cudzím jazykom. Irena ovláda lepšie angličtinu, pre ňu to nebude nijaký problém. Za jeho čias sa v škole anglický jazyka až tak nevyučoval, keď skončil výšku, išiel rovno učiť, nebol nikde v zahraničí ako veľa jeho známych, tak sa cudzí jazyk naňho nemal kde nalepiť. No zaplatil si niekoľko kurzov v jazykovej škole a snažil sa pozerať filmy v angličtine, čo vlastne robí doteraz. Ale aj tak: netuší, kedy si na ňu zvykne.

„Tesne pred odletom by si mal zavolať svojej mame. To urobím aj ja.“

„Prečo až pred odletom?“

„Tvoja mama je schopná vyhlásiť na nás policajné pátranie hneď teraz. A moji rodičia tiež.“

To je pravda. Ak bude panikáriť (čo určite bude), tak nech až po ich odlete. Z rádia za barom sa po akýchsi správach, z ktorých bolo počuť iba huhňanie moderátora, ozve Eminem a jeho Lose Yourself, a on si spomenie na situáciu v ich chate. Vtedy sa to začalo. Jeho čudný životný zvrät. A spomína si aj na Irenu, jej pretváрку, klamstvá... A vtom mu dôjde, že je dosť možné, že sa z toho spútania Karol nedostal náhodou. Irena mu musela uvoľniť špagát, pretože nie je možné, aby sa z takého pevného uzla dostal sám.

„Irena, uvoľnila si vtedy Karolovi špagát?“

„Čo?“ Hrá prekvapenú, možno aj naozaj je, len nevie, či nečakanou otázkou, alebo tým, že na to vôbec prišiel.

„Prestaň hrať divadlo. Už ti na to neskočím.“

„No dobre. Priznávam. Bolo to najlepšie riešenie,“ povie bez okolkov a naberie si na vidličku ďalší kúsok jedla. „Bol to dôkaz toho, že mu nechcem ublížiť, ani hodiť ho fízlom, a vlastne aj toho, že má moje sympatie v hľadaní ďalej... a že neviem, kde sú peniaze.“

Keď vtedy vychádzali z chaty, vrátila sa po mobil, ktorý si vraj zabudla. Musela to urobiť vtedy.

„Nepovieš mi na to nič?“

„A čo ti mám na to povedať?“

„Neviem... Čo si o tom myslíš?“

„Irena, kedy ťa zaujímal, čo si myslím?“

„Teraz ma to zaujíma. Už pred tebou nič netajím.“

„To dúfam.“ Doje kurča a napije sa vody. Nevie, či by ešte zniesol ďalšie prekvapenie. V podstate urobila dobre, že Karola pustila, pretože vyzeral dosť zlomene, a ak by stratil nervy a policajtom vyklopil celú pravdu, bola by v hajzli aj ona. Otázkou je, či jej Karol uveril, že nevie, kde sú peniaze.

„Myslíš si, že ti to zhltol?“

„Neviem. Ale to už je jedno. Keď sa všetci dozvedia, že som fuč, dôjde im to tak či tak.“

Z rádia sa ozýva Lady Gaga a obaja si spomenú, že by sa mali pohnúť.

„Irena?“

„Čo?“

„Ešte jedna vec: prečo si nešla po tie peniaze hneď, ako sa začali diať nebezpečné veci?“

„Lebo som s nimi nechcela mať už nič spoločné. A dúfala som, že mi ostatní dajú pokoj.“

Ďalší príklad toho, že keď už s vecami nechcete mať nič spoločné, tak sa začnú diať. Konečne vstanú od stola, zaplatia a poberú sa preč. Keď schádzajú dole schodmi, zrazu sa mu čosi zadrie do kože.

„Áááá!“ zreve od bolesti.

„Čo je?!“ Zľakne sa Irena.

Pozrie sa na nohu, po ktorej mu steká krv. A na drevené zábradlie, z ktorého trčí klinec. To hádam nie je možné! Čo je veľa, to je veľa! To sa môže stať iba jemu. Klinec ani nie je veľký, trčí z neho sotva centimeter, ale akurát sa lýtkom obtrel o to miesto a pekne sa porezal. Mať toľko nehôd v poslednom čase je čudné. Je až taký nemotorný? Možno predsa len existuje nejaká vyššia moc, ktorá mu chce niečo naznačiť. A ak áno, tak netuší čo.

„Klinec.“

„Doriti!“ Vytiahne vreckovku a priloží ju na asi štvorcentimetrovú reznú ranu. Hneď presiakne krvou. „Pod' rýchlo do auta, je tam lekárnica.“

Odkriva von a musí si priznať, že viac ako porezaná noha ho trápia roztrhané zakrvavené nohavice. Bude si musieť

cestou nejaké kúpiť. Rana je na tej istej nohe, do ktorej ho pohrýzol pes. Našťastie o čosi vyššie. Dezinfekcia a náplasť nestačili. Musel si ju obviazať. Nie je síce veľmi hlboká, krvácanie by malo čochvíľa prejsť, ale zato poriadne štípe. A zostane tam poriadna jazva. Ďalšia.

KAPITOLA XIII

Po polhodine sa mu treba vyprázdniť. Dve kávy urobili svoje. Zastanú pri pumpke, kde sú len dve autá, no aj tak musí prejsť predajňou až dozadu. S roztrhnutými nohavicami a krvavou nohou. Nielenže je to trápne, ale ešte aj môže vzbudiť pozornosť. Radšej mohli zastať niekde pri ceste. Keď vojde dnu, predavačka za pultom uprie zrak na jeho nohu. Už sa chystá niečo povedať, – asi či mu niečo nie je – ale on rýchlo odkriva na záchod. Práve odtiaľ vychádza muž, ktorý naňho zazrie, ale dnu, našťastie, nik nie je. Za zvuku výdatného prúdu moču sa mu ulávi a pozerá sa na svoj blažený výraz v zrkadle nad pisoárom. Vyzerá otrasne. Spal len krátko, neholil sa už päť dní, na čele a brade má jazvy, a teraz ešte aj tá krvavá nohavica... Spláchnie a ide k umývadlu, nad ktorým je ďalšie zrkadlo. Nechápe, prečo sú zrkadlá aj tam, ale to je vedľajšie, pretože až v tomto, oveľa väčšom, vidí, že krv má aj na košeli. Asi si o ňu obtrel vreckovku alebo ruku od krvi. Vyzerá naozaj príšerne.

Už chápe, prečo naňho tak zazerajú. V takomto stave nemôže ísť nikde. Najlepšie bude, keď sa zastavia pri nejakom obchode a Irena mu kúpi nové oblečenie. Konečne vyjde zo záchoda, zvyčajne by si ešte niečo kúpil, pretože je mu trápne použiť benzínku iba na svoje vyprázdnenie, ale teraz by bolo preňho oveľa trápnejšie komunikovať s predavačkou s takým pohoršeným a znechuteným výzorom. Irena už štartuje, nasadne do auta, z ktorého sa pozrie na zamračenú oblohu.

Prešlo dvadsať minút a zastanú na parkovisku v nákupnom centre. Irena mu ide kúpiť oblečenie, zatiaľ čo on čaká v aute. Nezostáva mu iné, len počúvať rádio, pohrávať sa s kľúčmi vo vrecku bundy a myslieť na tajné želania, ktoré sa s peniazmi pod zadným sedadlom môžu stať skutočnosťou. Z rádia sa ozývajú vyjadrenia politikov k súčasnému stavu spoločnosti, ich optimistické bludy sa nedajú počúvať. Každému súdnemu človeku musí byť jasné, že sú to iba klamstvá, ktorými sa snažia zastrieť skutočnosť, že nedodržali svoje predvolebné sľuby a že táto krajina sa nachádza v úbohom stave aj ich vinou. Čo ho čaká v Spojených štátoch? Možno to isté, možno je tam ešte horšie... Asi je to tak všade, len niekde lepšie, inde horšie. On by v politike možno urobil oveľa viac dobrého ako tí, čo sú tam teraz, no mal by na to? Veď nevie viesť ani vlastnú ženu, nieto ešte krajinu! Jeho schopnosti v tomto pokrivkávajú ako teraz on sám. Ale určite je v tomto štáte veľa ľudí schopných dobre viesť túto krajinu, len o to nestoja. Zato v parlamente

je kopec neschopných hlupákov, ktorí si to vôbec nechcú pripustiť. Rovnako ho štvú schopní ľudia, ktorí nevyužívajú svoje schopnosti, ako neschopní ľudia, ktorí majú v rukách moc. Už len fakt, že ho niečo vytáča, znamená, že ho jeho skepticizmus opúšťa. Možno je to dieťaťom na ceste, novou situáciou, stratou zázemia... Skrátka, životná zmena si asi vyžiadala zmenu jeho postoja.

Preladí rádio na hlúpu rytmickú hudbu, ktorú vníma len okrajovo, a pozrie sa na nohu. Obväz je presiaknutý krvou. Rozhodne sa ju previazať. Vystúpi z auta, vytiahne lekárničku, zavrie kufor, a sotva vykročí doprava, zrazí ho cúvajúce auto. Zopár sekúnd si myslí, že sa mu to len zdá, aj keď dostal do nohy ranu ako z dela. Z auta vyskočí žena na vysokých podpätkoch a kričí: „Preboha! Čo je vám?!“

Leží na zemi a snaží sa zistiť, či ňou môže hýbať. Hýbať môže, ale bolí ako čert. Žena si však myslí, že noha je skrvavená následkom tej zrážky, preto panikári ostošesť.

„Nič sa vám nestalo?!“

„Neviem,“ povie, ešte stále ležiac na asfalte, v ušiach mu znie otravná hudba z autorádia a v hlave mu príšerne hučí – to asi počuje iba on. Pozviecha sa do sedu a načiahne po lekárničku, ktorá mu vypadla z rúk. Keď sa nad tým zamyslí, je celkom vtipné zraziť človeka s lekárničkou v rukách.

„Zavolám sanitku?“

„Nie, nie... to nemusíte.“

„Prepáčte, bola to moja chyba.“

„Vlastne to bola aj moja chyba.“

Bola to chyba oboch. Snaží sa postaviť, ale nejde to, žena mu pomôže, no stáť môže len na jednej, tej skrvavenej nohe.

„Musíte s tým ísť do nemocnice!“

„Nie, nie...“ Už len to by mu chýbalo! Na druhej strane, ak je noha zlomená, tak inú možnosť ani nemá. Dofrasa!

„Čo ak máte zlomenú nohu?“

„Nie, nebojte sa, nie je zlomená,“ vycedí pomedzi zuby, lebo keď sa postaví, tak to bolí ešte viac.

„Naozaj nechcete zavolať sanitku?“ pýta sa žena, držiac ho pod pazuchu.

„Nie, nerobte si starosti.“

Nasadne do auta a chystá sa to celé ukončiť.

„Dám vám svoje telefónne číslo. Ak by ste niečo potrebovali, ozvite sa.“

Žena napíše číslo na papierik a s klopkaním po asfalte odíde. Zostane sám sedieť v aute, vypne rádio, v hlave stále to príšerné hučanie, akoby mu bránilo zachovať si zdravý rozum. Čo sa to, preboha, deje?!

Po chvíli príde Irena s dvoma plnými taškami. Ani poriadne nenasadne a už ho komanduje: „Prezleč sa, potom už nebudeš mať kde.“

„Irena...“

„No?“

„Asi mám zlomenú nohu.“

„Čo?“

„Mám zlomenú ľavú nohu.“

„Čo to trepeš?“

„Vystúpil som z auta, lebo som si chcel previazať škrabanec a zrazila ma jedna žena.“

„To nemyslíš vážne?!“

Pozrie sa na svoju ženu, ktorej výraz by mohol hovoriť, že v tomto momente už naozaj ľutuje, že sa zaňho vydala. Pokýva zamyslene hlavou.

„Môžeš ňou hýbať?“

„Trochu. Ale strašne to bolí.“

Paradoxné je, že reznú ranu na druhej nohe už vôbec necíti. Recept ako necítiť bolesť tým, že si spôsobíme ešte väčšiu bolesť na inom mieste, teda naozaj zaberá.

Irena na chvíľu stíchne. V tom tichu akoby bolo počuť dopad všetkých plánov, optimistických vízií a nádejí na tvrdú zem. „Musíš ísť do nemocnice,“ povie rozhodne, aby nemohol nič namietat. A vlastne ani namietat nechce.

O polhodinu už sedia v čakárni na pohotovosti v meste, kde nikdy predtým nebol. Je to tu však rovnaké ako tam, kde sa začal tento čudný príbeh. Pacienti po stranách sedia nedočkavo, namosúrene, pripravení sťažovať sa na dlhé čakanie, ale nevedia komu, alebo len apaticky hľadajú do protiláhlej steny s plagátmi propagujúcimi zdravú výživu, lieky či poukazujúcimi na príznaky celiakie.

Približne o sedem hodín by mali letieť do inej krajiny. Ak

bude treba nohu operovať, nemôže ísť nikde. Nevie, čo bude nasledovať. Situácia sa stále mení, akoby niekto hádzal kockami a rozhodoval zaňho. Akoby už nad svojim životom nemal nijakú kontrolu.

Pozrie sa na Irenu. V rukách zvierá plastový pohárik s instantnou kávou, pohľad upretý do zeme, ani ona nevie, čo bude nasledovať. Je však isté, že dnes večer musí odletieť, či už s ním, alebo bez neho. Ak by nechcela, donúti ju k tomu. Teda ak sa Irena vôbec dá k niečomu donútiť. Bolo by to však najlepšie riešenie. Napokon možno by jej bolo bez neho aj lepšie. No predstava, že nikdy neuvidí vlastné dieťa... Aj keď sa naňho asi neteší tak, ako by mal, chce ho vidieť, držať v náručí, spoznať... Časom by možno mohol prísť za ňou. Veď kto by sa ho už len unúval sledovať? A tí jej kumpáni hádam nie sú až takí hrozní. Ale čo keď sú... Zaváha. A milión eur zase nie je až taká veľká suma, aby ich niekto sledoval až na opačný koniec sveta. Alebo je? Pozrie sa na nohavice. Sú nové, Irena mu pomohla vprať sa do nich, aj navliecť si novú košeľu. Presakuje do nich krv. Asi sa mu zase otvorila rana, ako skákal na jednej nohe, aby sa dostal na pohotovosť. Keď konečne príde k lekárovi, bude mať prácu s oboma nohami. Nevie, ako vysvetlí sériu svojich čudných zranení. Asi povie pravdu. Ktovie, koľko sa ten lekár už napočúval výmyslov. Ľudia sa hanbia za svoje neuvážené konanie, za konanie svojich blízkych, za trápne situácie... a klamú, až sa práši. Raz kdesi čítal, že najčastejšou výhovorkou je pád zo schodov alebo pošmyknutie pri prechádzke so psom.

A to aj vtedy, keď v šialenstve vyskočia z prvého poschodia alebo opití niekde spadnú, ani si to nepamätajú a na druhý deň sa zobudia so zlomenou nohou. O domácom násilí ani nehovoriac. Väčšinou o desiatkach modrín a tržných rán na svojom tele hovoria, že si to urobili sami a vyhovárajú sa na svoju nešikovnosť. Keď sa to tak vezme, o jeho zraneniach by si lekár mohol pomyslieť to isté – že ho týra vlastná žena.

Otvoria sa dvere, sestra vezme do rúk otvorený zošit na strane, kde sa všetci podpísali, a mená z nej postupne vyškrtáva. „Pán Traut!“

Zdvihne sa a s pomocou Ireny odskacká do ordinácie.

O hodinu a pol už leží v nemocničnej posteli s nohou vyvesenou na akejsi kladke a s druhou zašitou a obviazanou. Tá vyvesená je vraj zlomená v píšťale dosť nešťastne, pretože z kosti sa trochu odštiepilo, a to treba vybrať a kosť spevniť klinom. A vraj tam má opuch, tak ho nemôžu operovať hneď. Možno zajtra, možno napozajtra... Predstava dnešného letu sa teda rozplynula rýchlejšie ako ranná hmla.

Irena sedí pri jeho posteli a vyzerá fakt zle. Zničená, sklamaná, porazená.

„Musíš dnes odletieť,“ povie rázne.

Pokrčí plecami a súčasne sa smutne zasmee. „Bez teba nejdem nikam.“

„Teraz nie je na zbytočné ťahanice čas,“ povie ešte rozhodnejším tónom.

„A ako si to predstavuješ? Mám sa sama predierať v cudzej krajine s dieťaťom a s obavami o teba?!“

„Irena, vždy si bola racionálna. Musíš uznať, že je to najlepšia možnosť. Veď sama hovoríš, aké je to tu nebezpečné. Teraz musíš myslieť hlavne na dieťa.“

Pokýva hlavou, akoby jej nehovoril nič, čo by už nevedela, ale stále to odmieta prijať.

„Po čase predsa môžem prísť za tebou.“

Znovu sa zasmiala, tentoraz ironicky. „Ty ich nepoznáš, Peter. Sú schopní všetkého. Navyše všade majú prístup, čiže určite sa dozvedia aj o mojom, pôvodne našom lete, ale predpokladám, že už bude neskoro.“

„Keď budem chcieť letieť ja, už budú na to pripravení!“

„Budú ťa sledovať. A to stále a všetkými spôsobmi, ani o tom nemusíš vedieť.“

„To sú naozaj až takí nebezpeční?“

Neodpovie.

„Čiže ak s tebou dnes neodídem, už sa možno neuvidíme?“

Neodpovie.

„Čo keby si im tie peniaze jednoducho dala?“

„Na to je už neskoro. Odstránia ma už iba preto, lebo viem, že sú do toho celého namočení. Už to zašlo príďaleko.“

„Takže...“

Do izby vojde pacient s rukou v sadre, môže mať okolo dvadsať, spolu s ním žena okolo päťdesiatky, takže je to asi jeho mama.

„Dobrý deň,“ pozdravia obaja.

„Dobrý deň,“ odzdravia, aj keď na tomto dni, ani na tejto situácii nie je nič dobré.

Žena položí na posteľ obrovskú cestovnú tašku a začne z nej obsah prekladať do skrinky pri posteli. Pri tom si aj on, aj Irena uvedomia, že on tu vlastne nič nemá a že by mu mala čím skôr zohnať nejaké veci. A to, že tu zostane, sa stane ešte reálnejšie. Vtom sa Irena rozplače. To by od nej nečakal. Ale za daných okolností... Plus tehotenské hormóny... Načiahne sa k nej, chce ju objať, ale noha vyložená hore v tej čudnej dlahe mu to celkom nedovolí.

Spolupacient s mamou si myslia, že plače pre tú nohu a žena ho utešuje: „Nebojte sa, určite to nie je také zlé. Noha sa zahojí čo nevidieť. Čo sa vám vlastne stalo?“

„Zrazilo ma auto.“

„Čo?! A kde?“

„V garáži.“ Na toto naozaj nemá náladu.

„A oznámili ste to polícii?“

„Nie.“

„Prečo, preboha?“

„Boľa to aj moja vina. Najprv som si myslel, že mi nič nie je, ale až po chvíli som zistil, že mám zlomenú nohu.“

„No... to je hrozné. Stačí chvíľa nepozornosti. Aj náš Martin si ruku zlomil len tak – nevdojak. A navyše má roztrhnutú šľachu, tak to treba operovať. Pritom bol iba vonku so psom.“

Pri poslednej vete si pomyslel svoje. Ktovie, čo robil v sku-

točnosti. No možno je práve on ten prípad, ktorý si naozaj zlomil ruku, keď šiel vyvetrať psa. Irena smrká, utrie si nos do vreckovky.

„Idem po veci do auta,“ povie po chvíli a poberie sa na parkovisko. Nebol by prekvapený, keby sa už nikdy nevrátila. Pravdupovediac, v terajšej situácii by ho už neprekvapilo nič.

Žena vybalila synovi nádoby s jedlom a vnucuje mu akýsi koláč.

„Mami, prosím ťa, prestaň.“ Jedlo je asi to posledné, na čo má človek so zlomeninou chuť.

„Vidíte, človek urobí pre svoje deti všetko, a niekedy úplne zbytočne. A vy si nedáte?“ Strčí mu pod nos nádobu s krémovými koláčmi a jemu sa takmer zdvihne žalúdok.

„Nie, ďakujem. Vyzerajú dobre, ale naozaj nemám chuť.“

Človek urobí pre svoje deti všetko... Čo bude môcť urobiť pre svoje dieťa on? Je dosť možné, že sa ani nikdy nedozvie, či to bude dievča alebo chlapec.

Pozrie sa cez okno. Prší a veľké kvapky dopadajú kdesi na Irenu. Možno potom, keď odíde, o mesiac, o polroka, o rok... keď bude v ich byte sám, rozplače sa ako malé dieťa, začne si trieskať hlavu o stenu a zase nebude nič jesť ani vychádzať z izby. Až potom mu dôjde všetko, čo sa teraz deje. V tejto chvíli sa mu to zdá také nereálne, čudné, absurdné, že sa opäť cíti tak, akoby sa pozeral na nejaký film, ktorý sa ho netýka. Mozog mu všetko toto vybočenie zo stereotypného života odmieta prijať.

„A nedáte si ani rezeň?!“ preruší ho v myšlienkach matka spolupacienta.

„Nie, ďakujem.“

„No čo už... Inak, ja som Ema Králiková,“ podíde a načiahne k nemu ruku.

Na chvíľu rozmýšľa, či jej má povedať pravé meno, je to akýsi obranný reflex, ale načo by klamal? „Peter Traut,“ potrasie jej rukou.

„To je Martin,“ povie a ukáže na svojho syna.

„Čau.“

„Teší ma, pán Traut,“ povie syn, akoby mu ani nenapadlo tykať mu.

To vari nie je možné! To je až taký starý, že mu vyká?! „Prosím ťa, nevykaj mi. Stačí Peter.“

„Tak dobre,“ povie, jednou rukou chytí tablet a okolitý svet ho razom prestane zaujímať. Keď bude dospelé jeho dieťa, bude už taká technika, že si už otca vôbec nevšimne. Ani ostatných ľudí. A možno ani sám seba. Alebo naopak, ľudstvo sa vráti k stavu bez elektroniky. A možno si len namýšľa, a za tých osemnásť rokov sa toho až tak veľa nezmení.

V izbe sa opäť objaví Irena s veľkým cestovným kufrom a igelitovou taškou. Sú v nej hygienické potreby, ktoré kúpila v nemocničnom obchode. Má trochu mokré vlasy, presne ako vtedy, keď ju prvý raz uvidel. V bare. Pršalo, tak tam vbehla aj so svojou kamarátkou a kúpila mu drink. Vlasy zvlhnuté od dažďa sa jej lepili na tvár, smiala sa a správala, akoby sa poznali

už roky. Jej sebavedomie dažďom rozhodne neutrpeľo. Ani jej krása. Asi už vtedy vedel, že sa s ňou ožení. To, že ho do niečoho tlačila, je hlúposť. A tým, že bola v ich živote aktívnejšia, iba viedla veci tak, ako by ich viedol on, keby mal na to odvahu a energiu. Vlastne to od nej čakal. Áno, presne tak. To aká je, je iba dôsledkom toho, aký on nie je.

Mal by nasledovať rad patetických spomienok, rečí a dojemné lúčenie. Ani nevie, či by on alebo ona boli takého niečoho schopní. Asi aj hej, keby nemali spoločnosť. Pri cudzích ľuďoch to ide ťažko. Možno je aj dobre, že sú tu, pretože keď sa rozlúčia strohejšie, bude mať pocit, že to nie je navždy.

Vybalí mu veci z tašky do skrinky pri posteli, kufor dá do skrine napravo a na skrinku položí fľašu s vodou.

„V kufri máš peniaze,“ zašepká mu do ucha. „Bude najlepšie, ak zavolaš mame, aby po ne prišla.“ Sadne si na posteľ.

Nepovie jej na to nič. Čo by mal?

„O chvíľu je pol piatej. Už musím ísť.“ Chytí mu ruku do svojich dlaní, zdá sa, že sa rozplače, no po chvíli ju to prejde. Dívajú sa navzájom do očí tak dlho, ako asi nikdy predtým. Nakoniec ho pohladká po vlasoch, akoby bol dieťa, rýchlo ho pobožká a vstane. Prejde k dverám bez zbytočného pátosu, tak ako predpokladal. Na chvíľu však zastane, rozmýšľa, či sa má ešte obrátiť, nie, nie, to by bolo ešte ťažšie, neurobí tak, a o niekoľko sekúnd je už preč.

Opäť sa cíti, akoby sa ho to netýkalo, akoby sa pozeral na nejaký film. Mal by roniť slzy, zožierať sa žiaľom, ale nič také

sa nedeje. Možno mu to opäť dôjde až po nejakom čase. Možno to ani nemá v hlave v poriadku. Nohy ho na chvíľu prestali bolieť, ale teraz sa bolesť do nich opäť zatína, v jednej tupá, v druhej ostrá a štipľavá. Zaujímavé, že ho bolí viac tá, ktorá je len poškriabaná.

„Tak ja už tiež pôjdem,“ vyhlási Ema. Rozlúči sa so synom a chystá sa na odchod. „Nech vám operácia dobre dopadne.“

„Ďakujem,“ vtom si spomenie na telefón vo vrecku bundy na vešiaku. „Prosím vás, mohli by ste mi ešte podať telefón?“

„Samozrejme.“

Podá mu telefón. Teraz si ho už môže zapnúť. Teda vlastne až o niekoľko hodín, keď bude Irena nevedno kde.

„Dovidenia.“

„Dovidenia.“

Ema odkráča preč a on zostane sám s akýmsi Martinom, ktorý stále civie do tabletu. Opiera si ho o pokrčené nohy a jednou rukou po ňom šibrinkuje. Ako dobre, že je na izbe s niekým, kto sa ho na nič nepýta a neťahá od neho zbytočne informácie. Vonku sa silno zablyсне, až prenikavá žiara osvetlí celú izbu. Vzápätí počuť hrmenie. Hovorí sa, že keď pri nejakej novej životnej etape prší, je to predzvesť, že nedopadne dobre. No povery sú len povery.

KAPITOLA XIV

Asi o hodinu (čas len odhaduje, pretože hodinky nemá – neznáša niečo na ruke, na zorientovanie používal mobil, ktorý je teraz vypnutý) príde zdravotná sestra a dá mu na stolík aké-si tabletky. Vraj na riedenie krvi, aby opuch čo najskôr zmizol, a antibiotiká, aby nedostal infekciu. Pod pazuchu mu strčí studený teplomer, s Martinom urobí to isté – a odíde.

Cíti, že by sa mal vyprázdniť, ale už tuší, že keď bude za sebou ťahať nevládnú nohu, bude to poriadne bolieť. Asi by mu to ani nedovolili. Najradšej by si vsugeroval, že nemá zlomenú nohu a je na nejakej dovolenke, že toto celé je iba dočasné, že od Ireny má iba na chvíľu pokoj, a potom sa všetko vráti do starých koľají. Čítal by si knihu, alebo surfoval po internete, ale nemá tu ani knihu, ani počítač. Takto mu zostáva len civieť do steny, potláčať nutkanie na močenie, počúvať hrmenie a rozmýšľať nad strašným údelom, ktorý ho postihol.

O desať minút je sestra späť, hovorí, že má teplotu tridsať-

sedem celých osem a zapíše to do tabuľky zavesenej na posteli. Martin teplotu nemá, to si zapíše tiež, povie, že o šiestej bude vizita. Má so sebou akési hadičky, vrecko a dezinfekciu. Ani nemusel nič hovoriť, chystá sa spraviť to, čoho sa obával.

„Pán Traut, musím vás nacievkovať,“ povie, akoby to robila každých päť minút, a navlečie si rukavice.

Jemu nezostáva nič iné, iba mlčať. Nielenže je ponižujúce, že mu nejaká cudzia žena zavádza do penisu hadičku, ale človek by ani nepovedal, že to tak bolí.

Sestra odíde a jemu sa konečne trochu uľaví. Teplá tekutina putuje dlhou hadičkou a vrecko na moč sa začína zaplňať. Niekedy k spokojnosti stačia úplne obyčajné veci.

Vytrhne sa zo spánku a zbadá hlaveň rovno pri oku. Hneď mu je jasné, o čo ide.

„Kde sú peniaze?!“ spýta sa tlmeným, no rozhodným hlasom akýsi muž, ktorý sa ani nesnažil zamaskovať. Aj tak vidí iba jeho obrysy, obkreslené svetlom z nemocničnej chodby.

„Neviem,“ odvetí bez okolkov.

„Kde je Irena?!“

„Neviem.“

„To hovor vieš komu!“ Pritlačí mu tlmič zbrane na čelo.

Príde mu na um, prečo je jeho spolupacient ticho, čo s ním spravil... To tak hlboko spí? Nie je predsa možné, aby ho nezobudil. A ako sa sem ten chlap vlastne dostal?! To tu nemajú nijakú ochranu?

„Ja to naozaj neviem.“

Zbraňou mu prejde od čela ku spánku, pritlačí, koža na spánku sa mu skrčí, viečko na oku nadvihne, až má pocit, že za iných okolností by to bola celkom dobrá masáž tváre.

„Okamžite mi povedz, kde išla!“ zreve.

No nikto nič. Ani pacient vedľa, ani sestry, ani lekári. Ako by tu boli len sami dvaja a on s hadičkou v penise vydaný na pospas mužovi so zbraňou.

„Neviem.“

„Daj mi telefón!“

Dá mu telefón.

„Vysyp pin kód!“

Diktuje mu pin kód.

Muž priloží telefón k uchu, určite volá Irene, tam sa však ozýva, že je nedostupná. Hodí ho na posteľ a začne sa mu prehladávať v skrinke, aj v kufri. Nájde vrecko s peniazmi.

„Ale, pozrime sa...“

Doriti!

„Kde sú ostatné?!“

„Neviem.“

„Nechala ti ich tu ona, však?“

Prikývne. Chce sa pozrieť na vedľajšiu posteľ, no niečo mu v tom bráni. Jeho periférne videnie je celé zahalené do tmy.

Muž si dá vrecko kamsi pod bundu, no vtom sa na neho zo skrine zrúti kufor, zapotáca sa, dvierka skrine ho udrú do čela, takmer spadne, ako sa snaží získať rovnováhu, v tme o niečo

zakopne, možno o nohu postele, prednou časťou tela rozbije okno a vypadne, akoby ho z neho vystrčila niečia sila. Hrnot skla vystrieda hrmenie blesku. Zobudí sa do tmy, sklamaný, že to bol iba sen. Bol to síce absurdný sen, ale o nič viac absurdný ako to, čo v poslednom čase prežil.

Sotva sa ráno zobudí, zapne mobil. Pol šiestej. Aj keď je len toľko, na chodbe už počuť hlasy. Martin spí. Začnú pípať esemesky a neprijaté hovory. Vypne zvonenie. Práca, mama, práca, mama, Andrej, zástupca riaditeľa, a kadejaké čísla, ktoré ani nepozná. A esemesky tiež. Vraj kde je, kde sú, kde je Irena, čo sa stalo, prečo nedvíha a ktoviečo všetko. Radšej ho ani nemal zapínať. Keď si predstaví všetko to vysvetľovanie (klamanie), čo sa stalo, je mu z toho nanič. No na druhej strane jeho zlomená noha a pobyt v nemocnici sú dostatočným dôvodom, prečo odišiel z práce tak náhle a nikomu sa neozval. Že je v nemocnici v inom meste, to je už ťažšie vysvetliteľné. Ale to sa nemusí nik dozvedieť.

Neisto vytočí mamine číslo a volá. O chvíľu sa ozve: „Preboha, Peťo, prečo máš zase vypnutý mobil?! A Irena tiež. Čo to stvárate?!“

„Mami, som v nemocnici.“

„Preboha! Čo sa stalo?!“

„Mal som menšiu nehodu...“ postupne jej vysvetlí, kde je, že Irena poňho prísť nemôže a že má prísť ona. Nechápe, prečo Irena nemôže, a prečo je v inom meste, ale sľúbi, že príde.

O chvíľu mu sestrička zmeria teplotu, nemá ju zvýšenú, a hovorí, že by ho dnes mohli operovať. Nevie, či mama stihne dovedy prísť. Trochu sa obáva, že keď sa preberie z anestézie, peniaze v kufri už nemusia byť. Vôbec by ho to neprekvapilo.

Pozera sa hore na operačné svetlá a v polovedomí vníma hlasy lekárov. Pichli mu nejaký predoperačný mix a on si hneď spomenul, čo s človekom urobia drogy. Napriek jeho otupe-
nosti je mu jasné, čo chce. Musí ísť za Irenou a žiť s ňou napriek
možným rizikám. Nevie, ako ju nájde, zostáva mu iba dúfať, že
sa mu ozve sama, ale hneď ako to urobí, pôjde za ňou. Je si
však takmer istý, že sa za ňou dostane. Keď tam príde, bude si
pripadať ako turista, ktorý stratil pamäť a nevie, kto je. Načas
a možno navždy sa stane niekým iným. Bude vychovávať die-
ťa, ktoré nechcel, žiť vo svete, ktorý mu je ľahostajný, obávať sa
vecí, na ktoré predtým kašlal, tešiť sa z malicherností, ktoré sa
mu zdali ešte pred niekoľkými mesiacmi smiešne a zbytočné.
Bude to tak? Asi áno, no možno nie. Možné je všetko. Aj to,
že bude ešte väčším skeptikom, akým kedy bol, jeho vôľa sa
kamsi vytratí a myšlienky ju budú hľadať v bludisku, kde ju
nikdy nenájdu.

Vtom sa zjaví nad ním tvár v rúšku a povie: „Dýchajte
a odpočítavajte od desať.“

Už mu nezostáva nič iné. V duchu počíta: „Desať, deväť,
osem...“

Keď sa prebral, tešil sa, že vidí mamu. Bol tiež rád, že sila

presvedčenia, ktoré mal pred operáciou, sa nevytratila. Pôjde za Irenou stoj čo stoj. Operácia vraj dopadla dobre. O niekoľko týždňov by malo byť všetko zahojené. Môže sa vrátiť do práce, každý deň vykonávať to isté, ale stále bude myslieť na to, že by mal byť tam, kde je jeho žena. Nevie, za aký čas sa to podarí, ale vie, že sa tak raz stane.

KAPITOLA XV

Jeho podvedomie malo pravdu. V práci všetko vysvetlil tým, že sa pošmykol na chodbe, zlomil si nohu, zavolať žene a išiel rovno do nemocnice. Nik mu to nemal za zlé, ešte ho aj ľutovali. O niekoľko týždňov sa mu noha zahojila, najprv chodil s barlou, potom bez nej, chodil do práce, domov do prázdneho bytu, všetko bolo v podstate rovnaké, ale predsa celkom iné, pretože to celé sa dialo bez Ireny. Svojej mame povedal, že sa načas rozišli a Irena sa odsťahovala, o dieťati jej nepovedal ani slovo.

Jedného dňa podvečer, keď sa mu – ponorenému do čítania pracovných mailov – na tvári odrážal svit notebooku, prekvapila ho esemeska z neznámeho čísla. Stručná a jasná. Od nej. Miesto, dátum, čas. Neváhal a objednal si letenku.

KAPITOLA XVI

Idú v aute a žmúria do slnka, ktoré práve vystupuje nad horizont. Prašnú cestu lemujú polia, v slnku sa ligocú obilné klasy, jemný vetrík nimi hýbe, až polia vyzerajú ako morská hladina. Irena má už také brucho, že si ledva zapne pás. No aj tak ju nechal šoférovať.

Zbraň majú v kufri auta. Tu sa dá ľahko zohnať. Podobnú mala aj na ich chate. Bažanty tu nie sú, ale vraj je tu veľa zajacov. Jeho žena sa totiž rozhodla zjesť to, čo sama uloví.

Vydalo vydavateľstvo
FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2015
Zodpovedná redaktorka Dagmar Kinčeková
Jazyková redaktorka Lucia Žáryová
Technický redaktor Slavomír Kopec
Grafická úprava a sazba skMedia

Prvé vydanie

Vytlačili Těšinské papírny, s.r.o.
Bezručova 212/17, 737 01 Český Těšín

S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

ISBN 978-80-89359-78-3